

Sepatoe Roesak

Blad voor de Sobats

II – 6 R.I.en T-Brigade

April/mei 2014

Leden reünie- en nazorgcommissie **2-6 R.I. T-Brigade.**

Voorzitter/secretaris,.

Alsmede redactie en layout Sepatoe Roesak

Mevr. Marianne Pragt-Lankhuizen,

Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.

Telefoon : 010-4382758 of 06-25278220

E-mail marianne.lankhuizen@gmail.com

Voor adreswijzigingen, jubilea, overlijden en telefonisch contact .

Website www.sepatoeroesak.nl

Penningmeester en redactionele ondersteuning:

De heer Joop Pragt,

Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.

Telefoon: 010-4382758

E-mail: j.pragt9@upcmail.nl

Verzorging drukwerk:

De heer Theo Eversen,

Hoofdstraat 151a, 6432 GB Hoensbroek

e-mail: theoeversen@gmail.com

Coördinator nazorg:

Mevr. Marijke de Jong,

Dr.Zamenhofstraat 47, 3112 ZJ Schiedam

e-mail: mellanion@hotmail.com

Ontvangstcomité reünie:

Mevr. Jos Buijs- Letens,

Nic.Pecstraat 8

4681 AC Steenbergem

e-mail: j.letens@home.nl

Voor donaties en giften:

ABN-AMRO rekeningnr.

NL 61 ABNA 097.21.38.021

t.n.v. reünie- en nazorgcommissie 2-6RI, T-Brigade. te Hoogvliet

De gezichten bij de namen van
de reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T- Brigade.

MariannePragt-Lankhuizen
voorzitter/secretaris
Redactie en lay-out Sepatoe Roesak

Joop Pragt
Penningmeester
Redactionele ondersteuning

Theo Eversen
verzorging drukwerk

Marijke de Jong
coördinatie nazorg

Bob Pragt
reüniefotograaf

Jos Buijs-Letens
ontvangst reünie

Inhoud:

De commissie in foto's	Blz. 1
Inhoud	Blz. 2
Van de redactie / overpeinzing / foto Tijger.	Blz 3
Van de voorzitter/secretaris Marianne / adreswijzigingen	Blz 4
Van penningmeester Joop , vermelding van donaties	Blz 5-8
Verjaardagen, e-mailgroep en website.	Blz 9
Enkele van de vele reacties	Blz 10-11
2-6 RI Sobat A.M. Korte, 'de taaië'.	Blz 12-13
Overleden sobat H.P. de Loenen, 2-6 RI	Blz 14
Overleden sobat Hoekstra, 2-7 RI	Blz 15
De eerste politionele actie van de Tijgerbrigade	Blz 15-18
Overleden sobat Gerrit van Soomeren, 5 ^e genie veld.	Blz 19-20
Viering 200 jaar regiment van Phaff te Breda.	Blz 21-22
Buste ltn.Generaal b.d. Ted Meines onthuld	Blz 23
Gerrit Vink, vrijwilliger VI ontvangt Ted Meinesprijs	Blz. 24
Kees de Wit VbaD T-Brigade kan veel verhalen	Blz 25-31
Op bezoek bij veteraan Amsterdams bataljon 2-7 RI	Blz 32-38
Overleden sobat L.Ch. Lorié, 2-7 RI	Blz 38
Overleden sobat Toon v.d. Linden, 2-6RI	Blz 39
Overleden mevr. Irene van Hooijdonk-Spruyt	Blz 40
Sobat Adam de Nijs ,2-6RI, weer verhuisd	Blz 41-42
De witte vlag - door Ad van Hooijdonk , 2-6RI	Blz 42-43
Voorschriften voor de witte vlag- officieel document	Blz 44-45
Dwars door de Zeeuwse wateren	Blz 46-57
Wie was Louis Noiret?	Blz 58
Overleden sobat Gerrit de Groot , 2-6 RI	Blz 59
Verlaat bezoek door foutief adres	Blz 60-61
De kantinewagen door Wim van Raaij	Blz 62-64
Iedere TIJGER kende Jan van Asseldonk. U ook!	Blz 65
De bewuste foto van Jan van Asseldonk	Blz 66
Bloedbroeders tot in de dood.	Blz 67-68
Het leven gaat niet altijd over rozen.	Blz 69-70
Overleden	Blz 71
Leuk?/ Reünie/ donaties	Blz 72

Beste Sobats,

En weer ligt er voor u een Sepatoe Roesak. Voor velen het middel om met elkaar in contact te blijven. Het gevoel te hebben er weer even bij te zijn. Dat horen wij uit de vele reacties die wij van u mogen ontvangen. Dat doet ons als commissie heel erg goed. Blijft u alstublieft reageren en ons op de hoogte houden van uw wel (goed) en ook uw wee (smart).

Dit keer zet ik ook weer wat door sobats ingezonden stukken in het blad. Het zou zonde zijn als die maar op de plank zouden blijven liggen. Naast de verslagen van de bezoeken aan sobats thuis, het in memorium, de donaties en wetenswaardigheden is er weer voldoende materiaal om het boekje te mogen benoemen als zijnde ledenblad want, gezien de dikte van het geheel, is dat die naam wel waardig! Ook geven we alvast wat voorinformatie betreffende onze reünie in september. Ik wens u weer heel veel leesplezier met deze Sepatoe Roesak van april/mei 2014.

‘ Bezigheid is de arts der natuur
en de grondslag voor het geluk der mensen.’

Wim van Raaij. 2-6RI

Redactie:
Marianne Pragt- Lankhuizen
Met redactionele ondersteuning: Joop Pragt

Uitdeling NIWIN-pakketten Ambarawa Koninginnedag.

Mededelingen van de commissie.
De voorzitter/ secretaris.

April. Zonder sneeuw en strenge vorst (hier in het westen geen vlokje gezien) kunnen we zeggen dat we de winter heel goed doorgerold zijn. Behalve dan voor de echte winterliefhebbers. We genoten van de Olympische Spelen georganiseerd door Rusland. We laten de winter achter ons. Een winter met veel gebeurtenissen. Zoals machtsovername van de Krim, de oproer in Oekraïne en niet te vergeten de vreselijke oorlog in Syrië die nu al het derde jaar is ingegaan. De gemeenteraadsverkiezingen met verliezers en winnaars. De opening van het nieuwe Rotterdamse Centraal Station door onze koning Willem Alexander. De wereldtop bijeen in Den Haag is uitstekend verlopen en Nederland staat weer op de kaart in het buitenland door een bezoek van president Obama aan het Rijksmuseum in Amsterdam en de fantastisch goede organisatie. Nederland is 'gezellig' is de conclusie van de Amerikaanse President. Gezellig, mede door het prachtige weer. De eerste zomerse lentedagen kwamen nog niet eerder zo vroeg in het jaar. Naar buiten...de zon in....we hebben het zo hard nodig voor het opladen van ons batterijtje. De tulpen, narcissen en alle voorjaarsbloemen sieren perken, tuinen en velden met bonte kleurenpracht. We kijken al uit naar de zomer. De warme zon op de oude botten en een lach op het gezicht. Het doet zoveel goed. Een glimlach, een groet, een praatje en hoofdknik, wat aandacht. Ook op de minder zonnige dagen maken die dingen het leven weer aangenaam. Wij, als commissie proberen het u zo aangenaam mogelijk te maken met het blad Sepatoe Roesak, onze reünie, thuisbezoeken, de persoonlijke felicitaties met verjaardagen en jubilea. Denkt u bij lezen van de verslagen van bezoeken, hé, ze zijn bij mij in de buurt geweest, maar niet langsgesproken, dan ligt dat aan het aantal uren wat in een dag zit. Hoe graag we ook meer zouden willen: er zit maar 24 uur in een dag. Waar mogelijk is proberen wij u en uw familie op wat voor manier dan ook bij te staan door ondersteuning bij ziekte, lichamelijk ongemak en bij crematies of begrafenissen. U verdient dit! Wij waarderen, respecteren en zijn trots op u!

Getekend: uw voorzitter/ secretaris Marianne Pragt-Lankhuizen

Vergeet u niet het doorgeven van adreswijzigingen:
Secretariaat reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I.,
T-Brigade,
Marianne Pragt-Lankhuizen,
Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.

Tel: 010-4382758 (kan antwoordapparaat zijn, spreek dan duidelijk uw naam en telefoonnummer in.)
Of mobiel: 06-25278220

Van de penningmeester

Zoals ieder jaar moet de belastingdienst voor 1 april van u weten wat uw financiële toestand in het afgelopen jaar was. Tegenwoordig is het een stuk eenvoudiger dan vroeger. Ze weten bijna alles van u. Alleen als je iets terug wilt ontvangen moet je dat zelf aangeven. Vergeet niet de gevraagde gegevens op tijd in te sturen want te laat wordt bestraft met een boete.

Zulke strenge maatregelen hanteert de reünie- & nazorgcommissie 2-6R.I., T. brigade niet. Alle schenkingen die bij ons binnenkomen zijn geheel op vrijwillige basis gedaan. Wij bestraffen u niet als uw donatie wat later binnenkomt. Maar uw donaties zijn wel dringend nodig om het werk voor u te kunnen voortzetten.

Er is bij defensie een ontwikkeling gaande die verband houdt met de geplande bezuinigingen door de regering. Zoals u weet hebben enkele personen een enorm groot aandeel in de verzorging en ook bezorging van het informatieve boekje sepatoe roesak en de nieuwsbrief. Deze personen kunnen wij niet genoeg prijzen.

Theo Eversen verzorgt al 'eeuwen' het drukwerk voor u, de oude Indië veteraan. Theo is de zoon van de helaas al overleden 2-6R.I. veteraan Carel Eversen.

Uit respect voor zijn vader en alle andere Indië veteranen doet Theo zijn taak vrijwillig en met veel plezier. Ook tijdens de reünies in Vught staat Theo geheel in dienst voor de aanwezige veteranen. Theo hoopt nog lang voor u zijn bijdrage te mogen leveren. En wij hopen dat ook.

Maar we hebben ook nog de bij de trouwe reüniebezoekers goed bekende Adjudant Paul Boes en zijn voortreffelijke assistente korporaal 1 Mara Kelders. Zij zorgen dat de post bij u komt. Dat doen zij ook al 'eeuwen'.

Marianne en ik noemen het een gouden koppel. Hun enthousiasme en bijdrage aan het plezier en welzijn voor u, is fantastisch. Zij staan voor ons altijd klaar met goede daad en raad. Ook zij doen hun werk voor u geheel vrijwillig, gratis en met veel plezier en respect. Zij hopen dit werk nog..... En hier stukt de zin. Door reeds eerder aangehaalde bezuinigingen bij defensie krijgt Adjudant Paul Boes een andere functie. Mede hierdoor en natuurlijk de bezuinigingen heeft hij de opdracht gekregen van zijn kolonel om de taken betreffende onze veteranen te staken. Dat heeft als gevolg dat hij tot zijn grote spijt geen ruimte meer heeft om de post voor de wereldbekende Tijgerbrigade te doen. Met pijn in zijn hart heeft Paul deze mededeling aan voorzitter Marianne moeten doen. Wij als commissie zijn hier van geschrokken. Natuurlijk bedanken wij Paul Boes en Mara Kelders heel hartelijk voor de door hun geleverde bijdragen. Ook zij zouden het graag hebben willen voortzetten, maar defensie beslist en zo hoort het. Maar Marianne is weer druk bezig en probeert andere bronnen te vinden voor de verzending van post.

Wij blijven het herhalen: dit werk kan alleen voortbestaan door uw donaties.

De vrijwillige donaties van 1 december 2013 tot 1 april 2014:

Datum	Naam donateur	Plaats	Bedrag
Dec'13	J.Gieling Ver.oud indiegangers GLD	Zevenaar	Cadeaubon
27 dec	J. Tishauser, 2-7 RI	Purmerend	€ 30,00
31 dec	R.Catsburg	Welberg	€ 15,00
2014			
2 jan	H. Stolp, 2-7 RI	Hoofddorp	€ 20,00
3 jan	P. Fonkert, Inl.dienst T.Brig.	USA	€ 100,00
6 jan	P. Kort, 2-7 RI	Rijswijk	€ 35,00
8 jan	Nabestaanden A.Olckers †2-7RI	Lisse	€ 50,00
14 jan	H. Zwitselaar, 2-6RI	Nijmegen	€ 150,00
16 jan	Mw. Th. Hiddes, nabestaande 2-6RI	Zoetermeer	€ 25,00
17 jan	Fam.Jan Janssen , 5 RS	Mook	€ 50,00
23 jan	F.Gieling Ver.Oud-Indiegangers Gld.	Zevenaar	€ 25,00
30 jan	Sinterklaas Hoensbroek	Hoensbroek	€ 100,00
30 jan	Mevr. M. Reij, dochter †2-6RI	Linne	€ 100,00
31 jan	T.v.d.Wildt, 2-7 RI	Rijswijk	€ 20,00
19 mrt	L. Pothoven, 5-5 RI	Epse	€ 25,00
28 mrt	W. van Raaij, 2-6RI	Rotterdam	€ 50,00
29 mrt	C.J. de Ruijter, 2-6RI	Rotterdam	<u>€100,00</u>
		 totaal	€ 865,00

Het is weer een mooi bedrag door u bijeen gebracht in deze tijd van bezuiniging. Zoals u ziet draagt elk bedrag bij tot het grote geheel. Hiermee kunnen we even verder met ons werk voor u.

Maar het zal niet meevallen, het **verzenden** alleen van een boekje kost al €2,75 en dat maal ongeveer 250 stuks. Het zijn flinke bedragen die daaraan gaan besteed worden. Toch blijft Marianne al haar energie steken in het boekje en nieuwsbrief om die voor u te blijven laten verschijnen. De reacties van u als het boekje is ontvangen geven zoveel vreugde dat we ons best blijven doen voor u.

Ontvangt u het boekje en vindt u er niets aan, laat het ons weten. Dan kunnen wij u afschrijven van de lijst. Vindt u het wel leuk laat het ons dan ook weten! Een groot aantal veteranen laat hun belangstelling blijken door het doen van een donatie.

Ik ga nog even door met het financiële deel.

Op **10 april 2014** is er op rekening **€ 2220,06**. Van dat bedrag is **€1.500,-** gereserveerd voor de reünie op zaterdag 27 september **2014**. Dat is een groot bedrag maar Marianne heeft bij de kazerne in Vught weer enkele eisen op tafel gelegd zoals:

***De bezoekers moeten aan tafel bediend worden.**

***U moet niet in de rij hoeven te staan voor consumptie of maaltijd**

***Er moet voldoende ruimte zijn voor rolstoelen, rollators en moeilijk ter been zijnde veteranen en hun partners en begeleiders**

***Ook moet de parkeerplaats vlakbij zijn en er moet voldoende parkeergelegenheid zijn.**

*** Plus dat de gebruikte maaltijd en consumpties voor rekening zijn van de commissie**

Aan alle eisen wordt voldaan. De kazerne vindt het een eer om de Tijgerbrigade veteranen te mogen ontvangen. Ze zal haar uiterste best doen de veteranen weer een respectvolle en onvergetelijke dag te bezorgen.

Zo willen wij het horen. Er zijn ook alweer artiesten benaderd. Prijzen voor de **traditionele gratis Tijgerloterij** zijn aangeschaft. Ondanks de bezuinigingen zullen we zulke mooie tradities toch door laten gaan. Maar, zonder uw bijdragen kan dit werk voor de sobats niet gedaan worden. Wij doen ons best voor u en werken aan een mooi contact voor de Tijgerbrigade veteranen. **U kunt op ons rekenen, kunnen wij ook op u rekenen?**

Via het Veteranen Instituut kan iedere veteraan of weduwe daarvan, gratis treinkaartjes aanvragen bij het Veteranen Instituut. Dit is mogelijk per brief, maar ook per telefoon (0343-474150) of e-mail. Indien u er geen gebruik van (kunt) maken, vraag ze dan wel aan en stuur ze naar ons op. Het scheelt weer in de kosten voor reizen i.v.m. bezoeken van zieke veteranen, begrafenissen, crematies, thuisbezoeken, kazernes en reünies.

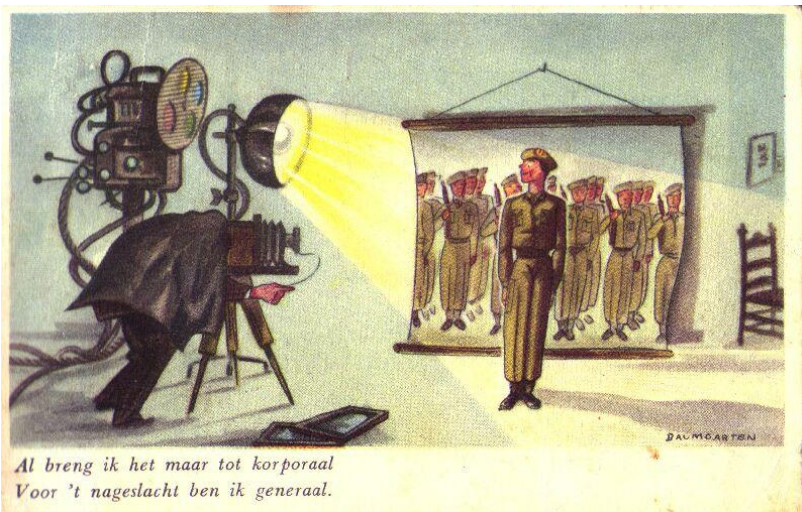
Ter herinnering het rekeningnummer van de Reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I. , Tijgerbrigade

ABN-AMRO, rekeningnummer
NL61 ABNA 0972138021
Tnv.: Reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I.
T-Brigade te Hoogvliet
onder vermelding van: donatie

Getekend:
De penningmeester, **Joop Pragt**

Alvast bedankt!

Verjaardagen

De sobats die in de afgelopen maanden jarig zijn geweest hebben bijna allemaal weer kunnen rekenen op een gezellig babbeltje met Marianne op hun verjaardag. Is dit bij u niet gebeurd, dan heeft Marianne u niet kunnen bereiken of heeft zij uw legernummer niet. Geeft u daarom alsnog uw **juiste telefoonnummer en legernummer** door? Het maakt het contact leggen met u gemakkelijker.

EMAILGROEP 2-6 RI Tijgerbrigade.

Alle Tijgers kunnen zich aanmelden voor de emailgroep.

Blijf in contact met elkaar!

Sjar Buys:	j.letjens@home.nl
J(Jan) A.van Erp	erp00411@planet.nl
A.(Ad)vanHooijdonk	advanhooijdonk@hotmail.nl
Sjra Hovens	sjrarnienhovens@gmail.com
H. (Huib)Kers	huibertkers@telenet.be
MariannePragt Lankhuizen	marianne.lankhuizen@gmail.com
Thijs Berben	thijsberben@ziggo.nl
B.(Bart)Poorte	bpoorte@live.nl
Wim van Raaij	ginyvanraaij@gmail.com
K.(Koos) de Ruiter	koos.laurie@upcmail.nl
A.(Arie, broer van) Treffers	a.treffers@outlook.nl
M.(Men) van de Wetering	a.wetering811@upcmail.nl

Antoon Mathijssen (2-6RI) kan niet meer computeren, is van de lijst af, maar kunt hem natuurlijk wel bellen: 040-2811770

www.sepatoeroesak.nl

Hebt u **geen computer**, vraag dan eens aan uw kinderen, kleinkinderen, vrienden of burens voor u **www.sepatoeroesak.nl** aan te klikken. U zult verbaasd zijn over alle nieuwtjes en informatie die u op het scherm ziet verschijnen. Er is zelfs grote kans dat u daar op een of meerdere foto's staat!

Enkele van de vele bij secretariaat binnengekomen reacties

Namens ons hele team van de reünie- en nazorgcommissie 2-6 RI, T-Brigade, willen wij iedereen bedanken voor de fijne reacties en de vele kerst- en nieuwjaarswensen die wij van u mochten ontvangen. Het is overweldigend om zoveel waarderende mailtjes, brieven, kaarten en telefoontjes van u te krijgen. Hartelijk bedankt!

Theo, Marijke, Bob, Jos, Joop en Marianne

Beste Marianne,

Boekje is weer binnen. Het is "hebbes". Wat heb je er werk van gemaakt. Een fantastische weergave van ons gesprek. Het lijkt wel, na rato de spoeling aan veteranen dunner, het boekje steeds dikker wordt. Natuurlijk weer in een rrrrrruk uitgelezen. Boeiend blijft het om al die visiteverhalen te lezen. Vooral als het sobats betreft van je eigen onderdeel. Situaties waarover ze vertellen ben jezelf bij geweest of zijdelings bekend. Het is dan weer even thuiskomen. Leuk is natuurlijk ook dat mijn namen in die verslagen vaak wordt genoemd. Dan ben je, ondanks dat je door omstandigheden geen reünies meer kunt bezoeken, er toch nog een beetje bij.

Het relaas over Toon Mathijssen was een regelrechte eye-opener. Hij vertelt over het afscheidsfeest van Semarang. Ik heb daar destijds een revuetje voor geschreven. Ook de tekst van het lied, wat Toon zo mooi vindt, is van mijn hand. Ik schreef het voor Jo Spruijt, die er de muziek heeft bijgemaakt en ook zelf gezongen natuurlijk. Piet Renting zal dit ongetwijfeld herinneren. Die twee waren een uniek koppel en hebben voor veel muzikaal vermaak gezorgd.

Dat jullie inzet, Marianne, hogelijk wordt gewaardeerd moge blijken aan de reacties van de sobats in de vorm van financiële bijdragen. Het boekje is ook zo veelzijdig. Ook alle informatie is voorhanden. Alle medewerkers chapau en veel dank.

Groetend Ad van Hooijdonk (2-6 RI)

Hello Marianne en Joop

Op de eerste plaats heel erg bedankt voor het boekje. Jullie hebben er een heel goeie job van gemaakt en weten niet hoe jullie het voor elkaar hebben gebracht. Niels vind het allemaal fantastisch en heeft het hele boekje verslonden, van a tot z gelezen. Ik heb ook het verhaal gelezen wat je over Niels heeft geschreven allemaal heel erg goed hoor kan het niet na doen.

Hartelijke groeten....

hugs van ons,

Niels en Nelly de Groot. (1-15RI)

Beste Marianne,

*Gisteren Sepatoe Roesak van december 2013 ontvangen. Hartelijk dank daarvoor. Ik wil graag mijn complimenten overbrengen, in het bijzonder voor het artikel over **Arie.(Olckers 2-7 RI red.)** Doet altijd goed om toch weer even terug te blikken en stil te staan bij de verschillende aspecten van Arie's "rijke" leven en te lezen dat hij voor veel mensen zoveel betekent heeft. Een bijzondere en warme persoonlijkheid, zoals wij en ook de Tiggerveteran zich hem herinneren.*

Wij wensen alle leden van reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I.T-Brigade heel veel succes met de werkzaamheden. Ter ondersteuning hiervan zullen wij, in de "geest" van Arie en ter zijner nagedachtenis, als erven, nog een kleine financiële bijdrage storten op het daarvoor bestemde rekeningnummer.

Met vriendelijke groet en veel gezondheid en geluk, mede namens,

Marja, Rob en Loes, **Thijs van der List, 2-7RI**

Dag Marianne,

*Even een bericht dat mijn vader, **J. van de Corput (2-6RI) uit Breda,** gaat verhuizen naar een zorginstelling. Je krijgt de hartelijke groeten en hij vond het stuk over hem in het 2-6RI-boekje geweldig. Helemaal zoals hij het verteld had. Wij vonden het ook een heel mooi interview en erg leuk geschreven. Dank jullie wel! Ook voor het bezoekje aan hem.*

Met vriendelijke groet,

Karin van de Corput.

Ik weet niet meer of ik nog gereageerd heb op de laatste sepatoe roesak. Prachtig nummer weer en wat verschrikkelijk veel werk hebben jullie gedaan, mijn complimenten.

Hartelijke groeten,

Thea en Leo Heinsbroek 426 BI, T-brigade

Beste Marianne,

Jij en Joop vanzelfsprekend een initiatiefrijk en gezond 2014 toegewenst, waarin alle ruimte is om elkaar te ontmoeten tijdens de Tijgerbrigade-reünie op 27 september a.s. en bij je persoonlijke bezoeken. Misschien neem ik op 27 september wel een dochter mee.

De december-uitgave van Sepatoe Roesak was weer voortreffelijk verzorgd, vooral je persoonlijk contact met sobats van 2-6 R.I. en andere onderdelen springt eruit, en niet te vergeten de bijzondere verslagen van onze laatste reünie op 24 april van de Staf- en Ondersteuningscompagnie en jullie bezoek aan Ernst Toorens in Scheveningen. Hartelijk gegroet, ook aan Joop,

van **Martin van Veelen.(5-5RI)**

'Betreft sergeant M(Martin) C. Korten, 4° cie, 2-6RI 'de Taaie'

Enige tijd terug ontving de redactie een schrijven van **mevrouw Mina Hopstaken van Wesel**. Als gevolg daarvan ontspoon zich een leuke briefwisseling met de vriendin van sobat **M.C. Korten**. Hieronder geven wij de inhoud aan u door.

*Geachte lieve mevrouw Marianne,
Hartelijk dank voor het mij destijds toegezonden boekje. Ik was eerst niet in staat om het uitgebreid te lezen. Aangezien ik mij beter uitdruk op papier dan aan de telefoon schrijf ik u een brief.
De heer Korten heeft na zijn 10 jarig huwelijk en scheiding 39 jaar bij mij in huis gewoond. Hij was een bijzonder mens.
Ik was weduwe en alleen. Wij wandelden veel en ik ging met hem naar de reünies en als we daar kwamen riepen zijn maten van alle kanten: "Daar komt de 'taaie' aan". Zo noemden ze hem, naar zijn vader die in **Dinteloord** ook zo heette. Ik heb altijd genoten van de bijeenkomsten van **2-6RI** en van de kameraadschap onder de jongens. Ik heb met Martin een goede tijd gehad. Zijn graf wordt verzorgd door mijn kleindochters. Ik vond dat ik u een brief moest sturen omdat hij tot op het laatst een **foto van de jongens** op zijn kamer had staan, ze allemaal nog kende en kon opnoemen. Hij was in al zijn bescheidenheid ' **een man van eer.**'*

Boven. v.l.n.r. Wim de Bruin, Huib Nieuwland, Piet Traets, Adam de Nijs, Tinus de Korte, Gerrit de Pender.

Onder v.l.n.r. Rinus Sulkers, Chris de Frel, van Dijke, Govert van Poppel.

*Hij werd **96 jaar**. Hield van mijn kinderen en kleinkinderen of het de zijne waren en ik ben hem veel dank verschuldigd. Hij was **een moedig soldaat** en is ondanks zijn dementie als een man gestorven en ligt met*

zijn **tijgerstropdas** om begraven in **Wouwse Plantage**, een kerkdorp v.d. gemeente **Roosendaal** vlakbij mijn overleden dochter. **Martin** was inderdaad 'een taaie'. Hij kwam op het laatst van de oorlog, toen de Russen al te horen waren, te voet uit Berlijn waar hij door de Duitsers heen gestuurd was als dwangarbeider wegens sabotage.

Wij hebben hier in Roosendaal nl. een paar jaar geleden m.m.v. ongeveer 100 vrijwilligers een **boek** over de jaren 40 t/m 44-45 uitgegeven w.o. ook **het verhaal van de voettocht** van Martin vanuit **Berlijn**. Ik zal voor u zijn, aan de schrijver zelfvertelde, verhaal verkort aan u opschrijven, zodat u het eventueel kunt plaatsen in uw boekje.

Vlucht uit Berlijn.

"In 1944 rijpte bij mij het plan om te **vluchten**. Dat kon uiteraard niet met de trein. Een controle zou mij ongetwijfeld door de mand doen vallen. Er zat dus niets anders op dan te **lopen**. In de nachtelijke uren ging ik langs de doorgaande wegen. Overdag moest ik mij schuilhouden en sliep ik schuren en grasvelden. Soms kreeg ik een lift aangeboden. Ik hield mij in leven met het eten van bieten, wortelen en aardappelen uit het veld en het drinken van water uit sloten. Van mijn maten had ik een bundel brieven meegekregen om die in Nederland ter post te bezorgen. Zo slaagde ik er in om in 13 dagen tijd in **Bentheim** aan te komen. Op een nacht dacht ik in **Oldenzaal** te zijn. Ik bonsde op de deur van een boerderijtje, maar toen de boer luidkeels riep: "**Was ist loss man?**" wist ik genoeg en zocht snel weg te komen. Ik was nog niet in Nederland. Dat was nog 2½ uur lopen". Aldus Martin.

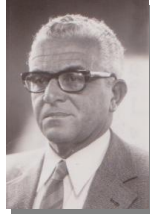

Bij het opruimen van zijn **privézaken** vond ik **deze foto's** en omdat ik hem in die tijd niet kende, zend ik ze u. Mocht u het verhaal willen plaatsen in uw boekje, dan kunt u dat gerust doen en wilt u als dat mogelijk is mij 2 exemplaren van de boekjes sturen. Een voor zijn familie en een voor mijzelf. Eventuele onkosten worden graag vergoed. Ik maak het verder goed en ben bijna 88 jaar.

Mevr. Mina Hopstaken van Wesel, Pootlaan 16, 4707 JD Roosendaal.

Sobat H.P.de Loenen, Soldaat, 3° Cie, 2-6RI

*24-08-1922 - † 08-01-2011

Lange tijd is de secretaris Marianne op zoek geweest naar sobat H.P. de Loenen. Zoekacties eindigden bij een organisatie waar sobat H.P. de Loenen zich voor inzette. Echter, zij wisten ook niets meer te vertellen dan Marianne wist. Totdat opeens deze reactie via de website www.sepatoeroesak.nl binnenkwam.

Beste Marianne,

Met belangstelling uw site bekeken. Geweldig werk ! Aanleiding, via via de Tijgerbrigade-embleem gekregen; afkomstig van ver familielid sold.H.P.de Loenen , staat ook op de passagierslijst.

Wat betreft de heer De Loenen: sorry voor het speurwerk door u verricht. Ik wist niet dat u dat zou doen. De heer De Loenen is inderdaad overleden. Via grootouders was hij familie van mijn vrouw. Wij wisten niet van zijn bestaan. We hadden hem graag op zijn oude dag opgezocht.

De heer H.P.de Loenen, geb.24-08-1922 te Vlissingen woonde zoals je weet op de Nwe.Prinsengracht 60 h te Amsterdam. Hij is overleden te Amsterdam op 08-01-2011.

Hij was ongehuwd en had geen kinderen.

Ik heb via via in bezit: De metalen badge tijgerbrigade , metalen schildje " je maintiendrai" , oorkonde op naam nr.1113 van de minister van oorlog ivm recht van dragen insigne Herstel orde en vrede ,vrijwilligersmedaille Patriae Servire Libertas , mouwembleem OVW en een insigne van de Kapotte Schoen. Als u of iemand dat graag zou willen hebben kan men het gratis krijgen van me.

*In afwachting van uw reactie,
vriendelijk groetend ,*

Leen van der Torre.

Omdat ik toch graag iets nader wilde stilstaan bij het overlijden van sobat H.P. van Loenen plaatsen wij alsnog dit bericht. De door Leen van der Torre items hebben inmiddels een enorm goede bestemming gekregen.

Sobat A.H.J. Hoekstra, 2-7RI
Overleden kerst 2012

Vorig jaar belde Marianne naar sobat Hoekstra om hem te feliciteren met zijn verjaardag. Zij kreeg mevrouw Hoekstra aan de lijn. Helaas, sobat Hoekstra was overleden. In alle droefenis was zij vergeten daarvan bericht te sturen. In het gesprek dat Marianne met zijn vrouw voerde bleek dat sobat Hoekstra nooit over Indië sprak. Mevr. Hoekstra vertelt met warmte in haar stem hoe ze elkaar hadden ontmoet. Zij woonde destijds in Amsterdam, hij in Den Helder. Vanwege evacuatie kwam hij in een straat achter haar wonen. Zijn moeder was vaak weg en dan zat hij daar alleen als jongen van 14/15 jaar. Haar broer raakte bevriend met die nieuwe buurjongen uit Den Helder. Mevrouw Hoekstra was toen vijf jaar. Door de oorlog en zijn diensttijd in Indië raakten ze elkaar uit het zicht, maar na dit alles ontstond bij thuiskomst weer een hernieuwde vriendschap tussen haar broer en sobat Hoekstra. En zo is het gekomen dat sobat Hoekstra op een gegeven moment haar anders zag als dat kleine zusje van zijn vriend.

De laatste tijd was sobat Hoekstra opgenomen in de verzorging. Het ging niet meer. Hij leed aan Parkinson en hij viel heel vaak. Meneer en mevrouw Hoekstra waren bijna 60 jaar getrouwd.

corr.adres Walvisvaardersweg 110, 1785 RG Den Helder .

De eerste politionele actie van de Tijgerbrigade.

Voor de Tijgerbrigade begon de 1e politionele actie in de avond van de **18e Juli 1947** toen om 23.00 uur de orders werden ontvangen om tot actie over te gaan. Dit resulteerde in veel bewegingen van de troepen in de dagen die daarop volgden met trucks, oproepchauffeurs, vergaderingen en geruchten alom. Op de 20e Juli 1947 om 18.00 uur begon alles met de arrestatie van 23 politieke activisten die in de **Mlaten** gevangenis werden vastgezet.

In de morgen van de 21 Juli 1947 maakten veel zakkenrollers op de **Djohar Bazaar** in **Semarang** gebruik van de situatie.

Net als het artillerie ondersteuningsvuur van de actie in het Zuiden, maakte dit de situatie gespannen. De politie en veiligheidspersoneel maakte hier snel een einde aan en de situatie in de stad en bazaar werd met de vreedzame, dankbare niet-Europese bevolking weer rustig.

De grote operatie begon om **07.09 uur** in de morgen met een artilleriebarrage. Het doel voor de eerste dag van de operatie was beperkt. Het was de bedoeling om **Oengaran**, 14 kilometer naar het zuiden, te bereiken. De opmars werd gemaakt met colonnes. Vanaf linkerflank ging het **2 - 7e Regiment Infanterie** voorwaarts. Vanuit het centrum trok het **1e Regiment Stoottroepen** met het mijnopruijing peloton naar voren. En vanaf de rechterflank trok het **3e Tanksquadron** ter ondersteuning met de infanterie op.

Oengaran werd om 18.00 uur veilig gesteld omdat de toegangswegen en bruggen in goede conditie bleken te zijn, ondanks dat er veel wegversperringen en obstakels met bulldozers moesten worden verwijderd. Er was slechts lichte tegenstand waarbij gebruik werd gemaakt van lichte wapenning en mortieren van voorbereide posities. Er werden maar **7 artilleriegranaten** gebruikt voor het geweervuur. Er deed geen schade voor, hoewel een granaat op een afstand van 20 meter van de munitiewagens terecht kwam. Het enige verlies op deze eerste dag van de operatie was een wapencarrier die op een mijn was gereden, hierbij vielen geen slachtoffers. Er werd geen tegenstand ondervonden in Oengaran, wel werden veel documenten en een kaart gevonden waarop het plan van de verdediging van het gebied tussen **Oengaran** en **Bawen** was te zien.

In de morgen van de 22e Juli 1947 kwam het **2e squadron gevechtswagens** vanuit Semarang met een compagnie van het **1e Regiment Stoottroepen** met wie zij een speciale stormeenheid hadden gevormd voor de actie begon.

Het **2-13e Infanterie Regiment**, welk zo gepland was, zou **Toentang**, **Bringin** en de bruggen veiligstellen waarbij werd gehoopt dat de stormeenheid met verrassingseffect een snelle stoot voorwaarts te kunnen geven.

De **5e genie-compagnie** was gedurende de nacht bezig geweest om wegversperringen en bommen bij de bruggen te verwijderen passeerde tijdens de dag.

De eerste stoot voorwaarts was naar Bawen, 16 kilometer ten zuiden van Oengaran. Hier was een weg naar **Toentang** en **Salatiga** 13 kilometer verder zuidwaarts en een andere weg naar **Ambarawa** 4 kilometer naar het westen. De eerst genoemde weg was de weg naar **Solo** en de andere naar **Magelang**, **Djakjakarta**, maar er werd zware tegenstand ondervonden. In **Ambarawa** was de bevolking de dag ervoor of gevlucht of geëvacueerd. Naast het innemen van dit doel bezette een compagnie van **3-7 R.I. Djelok** waar de krachtcentrale was die heel centraal Java voorzag van stroom.

In **Ambarawa** werd een trein in beslag genomen voor die de stad kon verlaten. De **31e Veld Verbandplaats** werd ook snel te werk gesteld. Aangezien de plaatselijke doktoren waren gevlucht met de andere tegenstanders. Dat de tegenstanders in grote haast waren gevlucht, bleek uit de hoeveelheid vers fruit en eieren die achter waren gelaten op de Bazaar. De opmars werd niet gestopt in Ambarawa maar ging door naar **Bodero**, een tactisch punt waar de Ambarawa omgeving kon worden overzien.

Ondertussen trok **de stormeenheid** verder naar **Salatiga**. Zij ontmoeten geen enkele tegenstanders tot zij Salatiga bereikten. De enkele tegenstanders die zij daar toen zagen, lagen te zonnebaden voor het **Hotel Kalimanran**, waarin het hoofdkwartier van de Commandant van Semarangfront was gevestigd. De eenheid had gemakkelijk door naar **Solo** kunnen gaan, maar deze stoot had alleen de bedoeling als een verkenning. Hoewel de bevolking hen smeekte te blijven uit angst voor terugkerende tegenstanders, trok de eenheid zich terug naar de eigen linies zoals was bevolen. Dit had desastreuze gevolgen voor de **Chinese bevolking**. De tegenstand kreeg de vrije hand nadat zij vertrokken waren.

Ze waren echter erg nerveus geworden en evacueerden de stad. De Chinese bevolking werd gedwongen hun huizen te verlaten. Hiermee begon het plunderen vooral van Chinese huizen, die in brand werden gestoken en gedurende de nacht kwamen er berichten binnen dat de weg naar Solo was opgeblazen. Daarom beval **Kolonel D.R.A. Van Langen** het **1e Regiment Stoottroepen** om op te trekken en Salatiga in te nemen, hetgeen vredig gebeurde.

Zij troffen een uitgebrand centrum van de stad aan en rellenmakers. Snel handelen maakte echter een eind aan deze toestand. **Solo** en **Magelang** werden veiliggesteld in de morgen van de **23e Juli 1947**. Na dit werd de opmars naar het zuiden tijdelijk gestopt en de troepen verenigden de posities.

Hoewel de opmars naar het zuiden makkelijk en zonder ernstige tegenstand was verlopen werden talloze aanvallen op Semarang gevreesd. Hoewel toen de aanval kwam, was het vanuit een verrassende hoek. Op de eerste dag van de operatie had de luchtmacht alle vijandige luchthavens aangevallen en de vliegtuigen vernietigd die daar stonden opgesteld. Behalve bij **Maguwo** bij **Djokja**, dat vliegveld lag in de mist.

Op de 27e Juli 1947 startten **3 vliegtuigen**, 1 Gunti en Nate, vanaf Maguwo om Ambarawa, Salatiga en Semarang vanuit de lucht te bombarderen, wat de enige vijandelijke luchtaanvallen zouden zijn. Hoewel zij allemaal het militaire doel misten, lieten zij toch een belangrijk feit zien: de vijand had nog steeds een luchtmacht.

Het **4e bataljon van de Prinses Irene Brigade**, dat maar net 14 dagen er voor gearriveerd was, stelde het oostelijk front veilig. Op de **24e en 25e juli 1947** hadden zij onder snipervuur gelegen en werden bestookt met enkele artillerie en mortiergranaten. Hier kwam een einde aan op de 29e juli 1947 toen het **4e bataljon Prinses Irene** en het **1e Regiment Stoottroepen** samen met de stormeenheid in dit front in actie gingen. Hier bezetten zij de stad **Mranggen**, een plaats waar zij een lange tijd hadden op uitgekeken vanuit hun oude posities bij het **Slachthuis** en **Veda**.

Hoewel de vijand veel versperringen en een soort waterlinie had gebouwd die als zij verdedigd waren grote verliezen bij de aanvallers zou toebrengen. Maar de verdedigers vluchtten en de waterlinie was geen obstakel voor de aanvallers komende uit een land met vele kanalen! Het enige wat gewonnen werd met de overname van **Mranggen** was een grote vuile, verwaarloosde en verlaten kampong.

Op **29 juli 1947** werd het uiteindelijk tijd voor **2-6e Regiment Infanterie** om in actie te gaan in het westelijk front. Hier veroverden zij om 11.00 uur **Kaliwoengoe** waarbij ze enkel lichte tegenstand ondervonden. Op **30 juli** veroverde het 1e Regiment Stoottroepen **Midjen** en **Tjangkiran**. Tegen de 1e augustus 1947 was de driehoek **Kaliwoengoe, Kendal** en **Weleri** door **2-6e Regiment Infanterie** samen met het **1e Regiment Stoottroepen** en de stormeenheid ingenomen. Weleri met westelijke bestemming. Hiermede eindigde de 1e politionele actie voor de Tijgerbrigade. Alle doelen waren ingenomen binnen de tijdslimiet. Met enkel **2 doden** en een paar gewonden.

De Tijgerbrigade bleef buiten Semarang, waar op de 4e en 5e augustus de Willemsbrigade introk. Het was niet makkelijk voor hen om de harten en vertrouwen van de bevolking te winnen aangezien zij de Tijgerbrigade als hun Brigade beschouwden. Hierdoor werd in die dagen een Tijgerembleem een waardevolle aanbeveling voor iedereen in Semarang.

Sobat Gerrit van Soomeren , 5^e genie veld.

Man, vader, schoonvader, groot- en overgrootvader.

*10 april 1928 - † 1 december 2013

*En als ik dood ben, treur dan niet,
Ik ben niet echt dood moeten jullie weten.
Het is mijn lichaam dat ik achterliet
Dood ben ik pas als jullie me zijn vergeten.*

‘Ook jou naam staat geschreven in de palm van Gods hand’

Het gaat helemaal niet meer goed met pa, Marianne, schreef Frank van Soomeren in een email aan mij. Dat het niet best met Gerrit ging was bij ons bekend. Met grote spijt heeft hij voor de reünie van september jl af moeten zeggen. De gezondheid liet het niet meer toe. Hoe graag zijn zoon Frank en kleinzoon Jacco hem voor de derde keer weer hadden willen begeleiden, het ging niet meer.

Al de volgende dag na de email ontving ik het droeve bericht van Frank dat pa, na bewust afscheid te hebben genomen van iedereen, in alle rust is overleden. Het was goed zo.

In ons blad Sepatoe Roesak mei 2013 deed ik nog uitgebreid verslag van het bezoek bij Gerrit thuis in Rotterdam. Gerrit heeft de nodige tegenslagen in zijn jonge jaren gehad. Met zijn zorgzame vrouw Bep hervond hij het geluk. Samen met kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen leefde Gerrit zijn leven na Nederlands Indie. Keerde terug in 2007 naar de gordel van Smaragd samen met oudste dochter en kleinzoon. Een reis om nimmer meer te vergeten. Nu ging Gerrit op zijn laatste reis.

Tijdens de zware storm op 5 december 2013 reisden Joop en ik naar Capelle aan den IJssel om het laatste afscheid van Gerrit van Soomeren bij te wonen. Er was geen ruimte meer in het programma voor ons om een toespraak te houden maar op verzoek van de familie brachten wij de Tijgerbanner met standaard en het Tijgerschildje voor op de kist mee. Een grote groep familie, vrienden en kennissen had eveneens de storm getrotseerd.

Bij binnenkomst werd het muziekstuk Slavenkoor uit Nabuko gespeeld. Een diapresentatie die de hoogtepunten in het leven van Gerrit van Soomeren weergaf, bevatte ook een groot aantal foto's van de door hem bijgewoonde Tijgerbrigade reünies.

De dominee hield tijdens de razende storm zijn toespraak en gebeden. Af en toe keek hij met een scheef oog bedachtzaam op naar het door de storm geteisterde dak. Maar moest ook even spieken naar de naam van de overledene. Het zal een kleine verwarring vanwege de storm geweest zijn.

'Veilig in Jezus armen', 'Groot is uw trouw', 'De kracht van Uw liefde', 'Stil maar, wacht maar' waren de liederen die door de aanwezigen werden gezongen. Zoon Eric hield namens de familie een emotionele toespraak, waarbij nadrukkelijk ook de 1^e vrouw van Gerrit van Soomeren werd genoemd. Ook voor haar werd een kaars aangestoken. Kleinzoon Jacco hield daarna een bevlogen toespraak.

Bij het laatste afscheid werd het muziekstuk 'Land of hope and Glory' van Vera Lynn gespeeld. Begeleid door deze muziek namen wij met gepaste eerbied voor de laatste maal afscheid van onze sobat Gerrit van Soomeren. Met een respectvolle groet en droef gemoed verlieten wij de aula. Zowel onze aanwezigheid als het meebrengen van de Tijgerbanner werd door de weduwe en kinderen enorm gewaardeerd.

Helaas weer een afscheid van een fijne sobat. Een sobat die in het bijzonder met maatje Gerrit Gleijm en diens zoon, in het verleden mocht genieten van het ophalen van herinneringen en het samenzijn met zijn Tijgersobats. Wederom ging een goed mens heen.

Door Marianne

Corr.adres: Endeldijk 131, 3079 VB Rotterdam

Viering 200 jaar regiment van Phaff op kasteel van Breda.

Op 6 december 2013 was **Marianne**, in haar hoedanigheid als draagster van de **Antoniwaarderingspenning**, door **commandant 42pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers** & **Regimentscommandant der Limburgse Jagers Luitenant-kolonel Ramon Jansen** alsmede door de **voorzitter stichting Regiment Limburgse Jagers, Luitenant-kolonel der Limburgse Jagers b.d. Nico Vroom**, uitgenodigd om tijdens de jaarlijkse **Phaffdag** de viering van het **200jarig bestaan** van het **Regiment** te vieren. Het was een extra unieke gebeurtenis temeer omdat **kolonel Phaff** op **23 november 1813**, dus nog voordat **Willem van Oranje** op **30 november 1813** voet aan wal zette **in Scheveningen**, een Regiment had opgericht om **Nederland van de Fransen** te bevrijden. Het is hiermee het **oudste infanterie regiment van de Koninklijke Landmacht**.

Doordat **42 LBJ** deelnam aan een schietserie, is de dag van de viering dit keer verschoven naar 6 december en omdat de eerste heldendaad van het regiment in Breda **op 20 en 21 december** plaats vond, werd Breda gekozen om het 200jarig bestaan te vieren.

Een klein stukje geschiedenis van het **regiment van Phaff**.

Vrijwel direct na de oprichting heeft het Regiment in **Breda gestreden** om de stad te behoeden voor bezetting door Franse Troepen. Ingelijfd in **de Koninklijke Landmacht** op 9 januari 1814 als **2e Bataljon van Linie** vocht ze in juni **1815 in Quatre-Bras en Waterloo** in de definitieve slag tegen het leger van Napoleon en als **2e Afdeling Infanterie** deed ze in **1830** mee aan de **Tiendaagse Veldtocht in België**. Als **2e Regiment Infanterie** diende zij in 110 jaar van relatieve vrede, tot in **mei 1940** leden van het Regiment daadwerkelijk het grondgebied van Nederland tegen de Duitse aanval verdedigden. Vervolgens werden in de periode **1946-1950** meerdere bataljons van het **2e Regiment** uitgezonden naar het voormalig **Nederlands -Indië** om daar orde en rust te brengen. In **1950** gaat het **2e Regiment** met het **Bredase 6e Regiment en Nijmeegse 11e Regiment** op in het huidige **Regiment Limburgse Jagers**. Dat mag zich gelijk inzetten in de **zgn. Koude oorlog**, de gewapende vrede tegenover het **Warschau pact**, die zelfs het **42 BLJ** tot zeer nabij het **Ijzeren Gordijn** bracht. Na de val van **de Muur** in **1989** gaat de huidige inzet spelen Missies in ver afgelegen landen om vrede af te dwingen in vm. **Joegoslavië, Irak en Afghanistan**. (bron:website LBJ)

Wij, Joop en Marianne, arriveerden op 6 december bij het monumentale kasteel van Breda.

Wat een prachtige locatie met schitterende historische gebouwen. Een hele eer om hier uitgenodigd te zijn. We werden warm welkom geheten in de grote zaal van het kasteel. Ook hier ademde nog de sfeer van zoveel jaren militaire geschiedenis.

Omdat dit niet de eerste keer was dat wij op de Phaffdag aanwezig waren, werd het al snel begroeten van relaties en bekenden van de Limburgse Jagers, Lt. kol. Ramon Jansen, Lt. kol b.d. Ferry Tummers, Lt. kol. b.d. Nico Vroom, de altijd charmante Frank Poeth, verzamelaar en maker van miniatuurfiguren, soldaten en burgers uit elke tijd, de beheerders van de LBJ-website. Ook Indië- veteraan sobat Schrauwen (4-6RI.), bekend van de Tijgerbrigadereünies was aanwezig. We maakten kennis met de leden van de re-enactmentgroep van het 2e bataljon Grenadier compagnie, die, in het uniform gestoken zoals het 200 jaar geleden gedragen werd, deze dag opluisterden. Later op de dag kregen zij, als grote blijk van waardering voor hun werk, de door Lt.n. kol. Jansen Antoniwaardering toegekend.

Maar eerst aan de koffie met de overheerlijke Limburgse vlaai. Wij schoven gezellig aan bij sobat Schrauwen en zijn maatje. Na een toespraken van Luitenant-generaal De Kruif, overste Ramon Jansen en Nico Vroom werden wij uitgenodigd om naar de aula te gaan. Daar werden lezingen gehouden door o.a. Luitenant-generaal de Kruif, de heer Geerdink Schafetenaar van de eerder genoemde re-enactmentgroep en Lt.n. kol. Jansen.

Vanwege deze speciale dag werd er hierna buiten de poort van het kasteel een plaquette onthuld om de verdrijving van de Franse Troepen uit Breda te blijven herdenken. Overste Ramon Jansen onthulde samen met de wethouder Arbouw van Breda de plaquette.

Een knetterend musketsalvo door de re-enactmentgroep maakte het geheel compleet.

Toen de kruitdampen weer waren opgelost werd de Limburgse Jagersmars gespeeld. Sinds jaren werd er weer driftig met de baret of witte zakdoek gezwaaid tijdens de

Regimentsmars. Dit werd de laatste jaren niet meer gedaan, maar Lt.n. Kolonel Ramon Jansen heeft deze traditie weer in ere hersteld. Bravo! (*Marianne: tradities zijn er om in ere te houden*).

Na de wat koude onthulling bij de kademuur wachtte ons op het kasteel een winterse lunch. Wat dat was, zeggen wij niet, maar de snert was heerlijk. Na nog een tijdje gesproken te hebben met die en geen, werd het voor ons tijd om afscheid te nemen. Wij bedanken de Limburgse Jagers dat wij deze dag mee mochten maken. Het was voor ons deze keer nog meer een hele eer!

Door Marianne

Buste Luitenant generaal b.d. Ted Meines onthuld

Op 13 december 2013 werd in de nieuwbouw van de Basis in Doorn een bronzen buste onthuld van luitenant-generaal b.d. Ted Meines(92), erevoorzitter Veteranenplatform en groot voorvechter voor de belangen van Nederlandse veteranen. Een eerbetoon aan een markante man

Ted Meines gaf in de periode na W.O. 2 publiekelijk uiting aan de gevoelens van onvrede onder veteranen. Mannen en vrouwen die als militair of lid van de koopvaardij door Nederland vaak onder moeilijke omstandigheden waren ingezet in een van de vele krijgstoneelen in Europa, voormalig Nederlands Indië of andere gebieden. Na afloop van hun missie was er nauwelijks aandacht voor hun persoonlijke omstandigheden. Ted Meines gaf deze vergeten groep veteranen niet alleen een stem, hij voegde ook daad bij het woord door op het allerhoogste regeringsniveau te pleiten voor erkenning, waardering en het recht op (na)zorg voor alle Nederlandse veteranen.

Ted Meines propageerde al in de eerste naoorlogse jaren het zogeheten lotgenoten contact, waarbij veteranen onderling contact onderhouden, elkaar collegiaal ondersteunen en zo nodig de weg wijzen naar professionele hulpverlening. Lotgenoten houden ' **elkaar vast** '. Omdat deze gedachtengang sterk overeenkomt met onze doelstellingen heeft de reünie- en nazorgcommissie namens u allen een financiële bijdrage geleverd voor deze buste.

Gerrit Vink geëerd met Ted Meinesprijs

Gerrit Vink(83) heeft op 16 december 2013 tijdens de eindejaarsbijeenkomst van het Veteranen Platform de Ted Meinesprijs ontvangen. Vink (83) zette zich gedurende vele jaren in als vrijwilliger voor het welzijn van collega-veteranen. De prijs wordt elke 2 jaar uitgereikt, dit keer door de voorzitter van het Veteranen Platform, Brigadegeneraal b.d. Hein Scheffer.

Wie verre reizen maakt kan veel verhalen.

Sobat Kees de Wit (VbAd T-brig.) is een van de eerste sobats met wie Marianne telefonisch contact opnam voor **Tom Andersen** in **Denemarken**. Tom is een Deen die geïnteresseerd is in krijgshistorie en speciaal in de Nederlandse met als thema **Nederlands Indië**. Hij is nog steeds intensief bezig met de geschiedenis van de Tiggerbrigade. Dit onderzoek ontstond na het lezen van het boek "**Tussen sawahs en bergen**" met de achterliggende gedachten dat hij het boek met veel meer achtergrondinformatie zou kunnen aanvullen. Het telefoongesprek dat Marianne op het verzoek van Tom met **sobat Kees de Wit** voerde was in 2001 en duurde meer dan anderhalf uur. Kees is een mooie verteller en weet nog veel over zijn tijd in Nederlands Indië. Sindsdien is er tussen Marianne en Kees de Wit regelmatig contact geweest. Hierdoor is zij op de hoogte van o.a. zijn gezondheid. Die liet de afgelopen jaren nog te wensen over. Vandaar dat er een afspraak werd gemaakt voor een gezellige thuisvisite.

Wij, Joop en Marianne, worden heel hartelijk ontvangen in het nieuwe appartement van sobat **Kees en Emmy de Wit** in **Hoofddorp**. Ze staan ons al op te wachten als wij uit lift komen..

We bewonderen de ruime, licht en stijlvol ingerichte flat. "Marianne, de caravan hebben we ook weg gedaan. Dat ging allemaal niet meer. We hebben het hier nu reuze naar ons zin en we wonen, zoals jullie zien, prachtig mooi", zegt sobat de Wit.

Met een kopje koffie erbij genieten we nog wat van het uitzicht, maar dan wordt het toch tijd om het gesprek op te nemen. Meneer en mevrouw de Wit geven hier graag toestemming voor. Handig!

Kees de Wit (88) gaat er gemakkelijk voor zitten en begint zijn verhaal. "Ik heb hier in Nederland **18 jaar reünies georganiseerd** voor de **verbindingdienst Tijgerbrigade**.

De eerste reünie die wij hielden waren er honderd zesentwintig mensen, veteranen en hun partners. Het was moeilijk om nog anderen erbij te krijgen. Steeds meer werk kwam op mijn schouders. Er komt heel wat bij kijken om een reünie goed te organiseren hoor! Marianne, je zit wel lekker te kletsen met mijn vrouw, maar laat je koffie niet koud worden hoor".

Joop vraagt aan Kees de Wit, "ik begrijp dat u dus **bestuurlijke taken** heeft gedaan? "Ik heb mijn leven niets anders gedaan", antwoordt Kees de Wit.

"Wij woonden in **Medemblik** en toen wij daar na 22 jaar weg gingen stond er zo'n foto in de krant, (Kees spreidt zijn armen) nee geen visserslatijn, echt waar zo groot! Mijn vrouw had tegen de krant gezegd, neem ook eens een foto van hem, want dan zie ik hem tenminste nog eens".

"Overal zat die in of richtte hij iets op. Altijd weg of onderweg. Niet altijd even leuk hoor", zegt **Emmy de Wit**. "Nu doe ik helemaal niets meer op bestuurlijk gebied. Toen we naar Hoofddorp verhuisden waren we gewoon blij dat we alles konden opzeggen. Alleen voor de Tijgerbrigade nog, maar dat is nu ook al geweest. Er waren er op een gegeven moment nog **maar zes over**. Ga daar maar eens een reünie voor organiseren. Ja Marianne, wat dat betreft heb jij het goed aangepakt. De **hele Tijgerbrigade** naar één grote reünie! Maar Marianne, stel je er wel op in, dat op een gegeven moment, wanneer er geen reünie meer is, ze je allemaal laten vallen. Dan is het afgelopen. Je hoort niets meer van ze. Ik heb er nog 6 op papier staan, waarvan er nog 4 leven, maar ik hoor niets meer!"

Mevrouw de Wit vertelt: "In tegenstelling tot jou vader, Marianne, heeft Kees wel altijd gesproken over Indonesië. Heel veel zelfs. In 1989 zijn wij naar **Indonesië** geweest. O.a. 16 dagen op rondreis op Java maar daarmee kwamen we niet terecht bij Semarang of Salatiga. We hadden nog 4 dagen voor ons zelf en toen zijn we daar toch gekomen. We zijn zeker wel 4 keer op **het kerkhof** daar geweest.

Kijk, Kees heeft daar wel over verteld, maar als je daar op het kerkhof staat, dan voel je het pas. **Al die kruisen, al die jonge jongens**. Nou, dat doet je wel wat hoor. Later toen we in **Salatiga** rondliepen, riep Kees ineens: 'Emmy, kom eens kijken! Hier is **mijn kamertje** nog!!' Er was gewoon nog niks aan dat kamertje veranderd. Ja, misschien een verfje erover, maar verder niets. Alles was zoals het was". "Tjonge, dat is een echt kippenvelmoment geweest", roepen Joop en Marianne beiden.

Kees de Wit neemt nu zelf het woord. “Er zit een verhaal aan dat kamertje. Ik zal eerst vertellen wat ik moest doen toen ik naar Indië ging. In het kamp in de duinen achter **de Frederikkazerne** dat achter de **Alexander- kazerne** in **Den Haag** lag , vlak voordat we weggingen, kwam er iemand aanlopen en die vroeg: Wie is de Wit hier? Ik zeg: dat ben ik! Hij zegt: Dan ben je vanaf nu **mijn chauffeur**. Oh, wat mot, dat mot, zei ik. Ik hoor wel wat ervan komt. Ik had een militair bij me die sliep bij mij in de tent en hij was de kleinste van het Nederlandse Leger!”,lacht Kees de Wit.

Joop zegt: “Wat zou het mooi zijn als iedereen die op de reünie komt een foto van zichzelf van destijds op zou spelden. Nu heeft iedereen een mooie naambadge. Maar een foto zou ook kunnen. “Wel een heel werk om dat voor elkaar te krijgen”, overweegt Marianne.

We praten over het leven. De geneugten van het leven dan. Lekker een glaasje wijn en een stukje kaas kunnen nemen. Een taartje of gebakje bij de koffie. Moet kunnen. De leeftijd, de gezondheid, de beperkingen die gaan opspelen, het moeten opgeven van dingen die altijd wel konden. Ouderschap en onze ouders. Het ouder worden. Kortom we kletsen er gezellig op los.

Kees de Wit werd geboren in **Rotterdam** en verhuisde met zijn ouders op tweejarige leeftijd naar **Den Haag**. Volgde de lagere school en de ambachtsschool in Den Haag. In de metaal. Joop zegt: “ U zit dus met uw pensioenfonds bij het PME, u wordt weer gekort. Ik ook”.

“ Ik heb nooit een baas gehad, maar een werkgever. **Een hond heeft een baas!** Begrijp je wat ik bedoel”, zegt Kees.

“Na de LTS brak de oorlog uit. Ik werkte toen als **elektrotechnisch instrumentmaker** in een **gereedschapmakerij**. Ze wilden stempelmaker maken van mij en ik moest elke week een rapport maken en dat ging dan weer naar de tekenkamer. De chef van tekenkamer moest daar weer een cijfer aan geven. Ik werd gevraagd of ik er iets voor voelde om op de tekenkamer te komen. Nou vertel mij maar de voor- en nadelen. Je hoeft niet meer om half acht te beginnen maar om half negen. Je salaris gaat omhoog. Nou niet onprettig als je 17 jaar bent natuurlijk. Ik kreeg een eigen tekentafel, die ik in de oorlog ook nog thuis heb gehad. Daar maakte ik dan al tekeningen van elektrische apparaten, waterkokers en zo meer.

Toen hebben ze me te grazen genomen. Ik kon kiezen tussen de **arbeidsdienst** of **naar Duitsland** gaan. Laat mij maar in de Arbeidsdienst dan heb ik altijd nog de kans om de benen te nemen. Maar die kans kreeg ik niet. En toen werden we in **Delfzijl** in een rijnaak gestopt. De kleppen gingen dicht boven ons. Het was nog geen vijf minuten daarna toen kwam er een **Engelse jager** over heen en die schoot op die rijnaak. Nou, we schrokken ons kapot!

Er waren van die zwemvesten die je open kon draaien en dan ffffffft nou we zaten als haringen in een ton! We zaten gewoon tegen elkaar aangeplakt. We kwamen aan de overkant van Delfzijl, in Duitsland, toen werden we gelost en moesten we lopen.

We kwamen vervolgens in **Wilhelmshaven** in **Duitsland** terecht. Heel kort maar hoor. We werden door **Engelsen** bevrijd, er zaten ook **Polen** en **Canadezen**. De Engelsen zetten ons op de boot. Dezelfde boot als waarmee we waren gekomen. In **Den Helder** werden wij opgevangen in scholen. Daarvandaan met de trein dus naar **Den Haag**.

Er was onderwijl een jongen bij mijn oom aan de deur geweest. Ben u de oom van Kees de Wit. Nou die komt niet meer thuis.! Want **die is dood**. Mijn oom vroeg: hoe weet je dat? Ik heb het zelf gezien. Mijn vader had steeds gezegd hij komt terug en mijn moeder zei nee hij komt niet meer terug. Of precies andersom. Wie wat zei, dat weet ik niet meer.

Op een gegeven dag staat mijn moeder met de buurvrouw in het portiek te praten. Toen stopte mijn moeder met praten en zei: daar komt die aan! En dat geloofde de buurvrouw niet. Daar stond ik ineens beneden, keek naar boven en toen zakte mijn moeder in elkaar . Dus ik vloog naar boven toe en heb mijn moeder naar binnengetild. Die kwam weer bij en toen was het grandioos natuurlijk. Toen zei ik: ze zijn in Duitsland bevrijd, Nederland is bevrijd, en nou nog in Indië.

Want daar zaten **de Jappen** nog. Ik ben toen **vrijwillig** in dienst gegaan. Ik ben in de **Alexanderkazerne** in **Den Haag** opgekomen. Daar heb ik mijn opleiding voor de verbindingen gehad. Daarna gingen we in quarantaine in een tentenkamp, daar was ook **luitenant Fluks** en zo is

het hele zakie doorgegaan.

We gingen van Nederland naar Engeland met de **Johan van Oldenbarnevelt**.

We kwamen in Engeland in **Plymouth** aan, daarna met vrachtwagens naar **Aldershot**, en door naar **Wokingham**.

We zijn daar, naar ik meen, een maand of drie gebleven in die nissenhutten. Dwars door het kamp reed een bus en dan kon je op stadsbus stappen. Ik ben nog met een paar jongens naar **Londen** geweest.

Vanuit het nissenhuttenkamp gingen we met vrachtwagens naar de haven en daar lag **de Kota Inten**. We kwamen aan in **Batavia**. Daar werden we op een andere boot gezet, **de Plancius**, die bracht ons van Batavia naar **Semarang**. Die Plancius kon wel in Semarang de haven in. De grote schepen konden de haven daar niet in. Die bleven buiten liggen.

Op de boot naar Indië werden wij als **grote verbindingsafdeling** in stukken gehakt. Er ging een deel naar **Nieuw Guinea**, er ging een deel naar **Bandung**, er ging een deel naar **Semarang** en zo werd het uit elkaar getrokken. Ik kwam bij Semarang. Maar dat zelfde **kleine knulletje (Toon)** wat bij mij in de tent sliep, die ging met de groep naar Bandung. Toen hoorde ik dat hij **in de bajes** zat. Wat had die nou gedaan? Had die een grietje om zeep geholpen en haar bullen meegenomen. Toen ben ik hem op gaan zoeken. Ik ben met de motor van Semarang naar Bandung gereden. Ik heb een tijdje met het ventje zitten praten en toen ben ik weggegaan. Later toen we weer in Nederland waren ben ik Toon op gaan zoeken. Maar hij wou helemaal **geen contact** meer. Nee! Helemaal niks. Was ik voor noppes naar Den Haag gegaan.

Tijdens mijn opleiding en ik **chauffeur/oppasser** moest worden, kwam ik terug van een verlof. Ik zie een van mijn meerderen, **luitenant Fluks**, die ook terug kwam van **verlof**, en ik zeg: dag luitenant! Toen zei hij: Pardon? Kapitein voor jou!. Waarop ik hem vroeg: ‘ Gaat het bij mij ook zo vlug?’

Kapitein Fluks is een paar jaar geleden overleden, maar we hebben nog wel contact met zijn vrouw”. “ Via de mail en skypen” (*telefoneren via de computer waarbij je elkaar kan zien red.*) ,vertelt mevr. De Wit . Marianne juicht mevr. De Wit hulde toe dat zij zo handig is met de computer.

Maar goed, Kees de Wit vertelt weer verder. “Ik was dus bij de **officiersmess**, want ik moest bij hem in de buurt blijven. Er zaten vier officieren in een officiersmess. Ik reed me kapot, want ik was met de een nog niet binnen of ik moest met ander al weer weg. En dan proberen ze je nog eens een keer uit, of je niet een borreltje drinkt onder het rijden , weet je wel? Dat doe ik trouwens nog niet! Op een dag had ik er zo **de balen van** met die officieren te rijden, toen had er een z’n eigen wagen gekregen en toen ben ik naar Fluks gegaan en gezegd:” **Ik wil hier weg!** Oh nee, ik vroeg hem om verlof. Ik wilde er wel eens een paar dagen tussenuit. Ik kreeg het niet. Ik zeg tegen hem: Als ik er **geen vijf krijg**, want ik wilde naar Bandung, **neem ik er dertig**”. Mevrouw de Wit corrigeert sobat de Wit: “Je hebt altijd veertig gezegd”. “Toen zei Fluks tegen me: Denk je dat je het kan winnen? Ik zeg: Dat zullen we zien. Fluks zei: Je krijgt **geen verlof**. Je gaat geen vijf dagen weg.

Toen was er op kantoor post binnengekomen dat als je van de landmacht over wilde naar de **marine** dan ging je terug naar **Nederland**. Dan kreeg je daar een **opleiding** en kwam je weer terug naar Indonesië. Ik dacht: Dat is een mooie kans!! Dus we gingen met 5 man naar de marine, daar was **Harry van Spronsen (verbindingsdienst)** ook bij. Hup, terug effe naar Holland en weer naar Nederlands Indië dachten we.

Het was richting **Soerabaja**. In **Soerabaja** was ik als vijfde aan de beurt om binnen te komen bij die marine- officier. Hij zegt: wil je effe tekenen? Ik zei: Ja, maar mag ik het dan misschien effe lezen? Toen ik het had gelezen zeg ik tegen hem: ik heb nog wel enkele vragen. We moeten voor zes jaar tekenen, als ik er nou na zes uit wil en de minister van marine, want die hadden we toen nog, die zegt nee? Hij zegt: Dan blijf je gewoon nog een poosje. Ow!? Ik zeg: Nou gaan we het omdraaien. Nou heb ik die tijd erop zitten en hij zegt je gaat eruit! En ik wil de'r niet uit? Hij zeg: Dan ga je de'r uit! Hij is de baas. Nou, dat moet die dan maar blijven, maar dan ga ik niet naar de marine.

Want dat is een contract dat is zo vals als het weet ik niet wat. **Ik teken niet!**

Hij zegt: Ja en wat nou? Ik zeg; nou, gewoon terug naar mijn onderdeel. Ik zat toen in Soerabaja, daar moesten we keuren, keuren, en nog meer keuren, daar werd je haast doodziek van. Hij zegt: Nou je ziet maar hoe je terugkomt. Ik ben toen waar zij gelegerd waren met mijn spullen op een stoepje gaan zitten en toen kwam die weer langs en zei tegen me: Wat doe jij nou hier?

Wachten op vervoer, was mijn antwoord. Achteraf dacht ik, wat ben je toch een eigenwijs mannetje Kees! Maar er kwam vervoer! Ik werd gebracht naar het vliegveld en whoooooop zo naar Semarang. Met het vliegtuig! Ik had gebeld naar **de chauffeursafdeling**, kom me halen vanaf Semarang en breng me naar **Salatiga**. Onderweg zat ik te rekenen en te tellen en wat blijkt, godvergeme, ik ben **precies 40 dagen** weggeweest!!! Toen ik in Salatiga aankwam moest ik mij bij de kapitein melden. Hij zegt verbaasd: Waar kom jij nou vandaan? Uit Soerabaja, kapitein. Waarom kom je nou weer terug? Ik zei: Misschien wil u even tellen hoeveel dagen ik weggeweest ben. Dus hij begon te rekenen. Ik zei: tel maar niet verder hoor. Het is precies 40 dagen. Wat ik je beloofd heb. Toen wou die eerst kwaad worden en toen zakte het gelijk weer weg, want hij was nooit kwaad. Nooit een onvertogen woord.

Later, eenmaal weer thuis toen de reünies gingen spelen, hebben we nog zo **fijn contact** gehad met elkaar. Tot aan zijn dood toe.

Vanwege een **ingrijpende gebeurtenis** ben ik overgestapt **op de motor**. Dat heeft mij nog bijna mijn kop gekost. Ik had een helm op met een rubberen rand eraan. En ik had altijd op de motor, **een Harley**, een **regenjas opgevouwen** liggen op het zadel. Je bent jong en oh wat is dat machtig mooi als je een beetje hoger zit! Op een gegeven moment werd ik geroepen : **Haastklus!** En daar moest ik dus naar toe. En ik vergeet die regenjas op het zadel te leggen.

Ik reed weg en op een gegeven moment kreeg ik een **klap voor mijn kop** en toen was ik mijn helm kwijt! Wat bleek nou, daar lag die motor en ik ook gelijk de boesboes in. Ik lag daar dus op grond en de motor draaide maar en er gebeurde verder helemaal niks dus ik ben naar mijn motor gelopen, gauw erop gesprongen en wegwezen. Wat bleek? Was er **een draad** over de weg gespannen. Die klapte precies op de rubberen rand, brak precies **het riempje** door zodat mijn helm afvloog. Als ik die regenjas wel op mijn zadel had gehad, dan had het er voor mij veel slechter uitgezien!"

Sobat Kees was even naar zijn kamer gelopen en komt met **een foto** terug waarop hij met de bewust helm op staat.

Hij overhandigd Marianne meteen een **mooie messing boekenlegger**.

"Hier die moet je maar in de

loterij doen!" Joop maakt meteen een foto van de foto. "Ik kwam overall met de motor. Bij alle onderdelen. Als er post was, dan ging ik van **Salatiga** naar **Semarang** of wat dan ook. Want bij de jongens op de buitenposten moest natuurlijk ook de post worden bezorgd. Ik was **beëdigd facteur**. Ik wist waar de jongens waren. Ook die van **2-6RI**. Ik kwam gewoon overall. Waar maar militairen zaten, daar werd je naar toe gestuurd vanuit de **verbindingdienst**. Wij hadden een berichtenkantoor, waar dus alle berichten binnenkwamen, ook uit **Batavia** vandaan. Wij als verbindingdienst deden **geen gevechtshandelingen**. We verzorgden alleen maar de verbindingen en voor de rest niks. Wij gingen nooit het veld in. Wij hadden dus ook **geen gesneuvelden**. Er liggen twee mensen van ons op het **erekerkhof Candi**. Dat zijn **Terlingen en Nol den Ouden**. Nol den Ouden, die was samen met Piet van Trier, hadden een auto vanuit het paleis in Djokja waar **Soekarno** zat, die waren ze aan het opknappen, de wagen dus. Motorklep open en het benzine luchtfilter stond op de carburateur, die hadden ze eraf gehaald. Er zat er een met een bak benzine op zijn schoot, Nol den Ouden, en zat daar benzine in de carburateur te gieten. **Piet van Trier** zat te starten. Dan weet je wat er gebeurd.

Dan krijg je een grote knal , een vlam en baf de hele rotzooi vloog in brand. Maar **Piet van Trier** had ook benzine over zich heen gekregen. Hoe dat kwam weet ik nog steeds niet. Die nam meteen een duik in een **mandiebak** die daar stond. We hebben geprobeerd om bij **Nol den Ouden** het vuur snel uit te maken, maar dat lukte niet.

We hebben hem later naar het **ziekenhuis van Semarang** gebracht, daar kwam die weer zijn bed uit. Maar de zusters frommelden hem zo weer in bed. Toen was het ineens afgelopen met hem.

Een van onze jongens kreeg een zwaar ongeluk. Als therapie werd hem voorgesteld om terug te gaan naar Indonesië. Dat heeft hij gedaan. Maar het heeft hem niets geholpen. Praten , praten, praten, praten . Hij praatte voortdurend over Indië. Zo veel en zo vaak dat toen hij overleed aan een hartstilstand de arts zei dat het indirect te maken had met het niet kunnen verwerken van hetgeen hij had meegemaakt in Indië. Zo lopen nog velen te tobben, ze hebben heel wat meegemaakt". Kees was 24 jaar toen hij weer thuis kwam. Geen jeugd gehad, vader was gokverslaafde, de bezetting meegemaakt, Duitsland, Indië. En toen pas kon Kees aan zijn leven beginnen. Kees heeft het niet makkelijk gehad.

"Geen wonder dat hij soms niet de makkelijkste is", zegt zijn vrouw. "Ik ben geen psychiater, maar ik weet wel dat het allemaal invloed op een mens heeft. We zijn vijf jaar verloofd geweest. Je moest je spulletjes bij elkaar sparen. Dan ga proberen om een gezinnetje op te bouwen (een zoon en dochter en twee kleinzonen) en dan zijn de kinderen groot en dan begint het. Het terugkijken, de herinneringen die opspelen. Je stopt met werken en dan komt pas de rust om over alles na te denken. We praten heel veel over Indonesië. Ik zoek van alles op met de computer".

Joop en Marianne vinden het prachtig wanneer veteranen (en echtgenotes) zo handig zijn met de computer. Het is een verrijking van je kennis.

"Toen ik eenmaal motorordonnans was kwam ik bij alle onderdelen en ik ken er echt geen sterveling meer van. Want ik kwam aan en dan was het post! Dit is spoed en dat moet meteen daarheen en hup, weg was ik weer. We hadden er geen tijd voor om te gaan kletsen of wat dan ook. Pas op de verre buitenposten deed ik wel even een bakkie en mijn helm af, want het was natuurlijk erg warm zo'n helm. Maar dan was het ook snel weer door. Hoi, de mazzel! Ppprt, weg!"

Weg? Over weggaan gesproken. Het is tijd. Hoog tijd. We moeten nog door naar Almere waar weer een sobat op ons zit te wachten. Ondertussen is het ook nog gaan stortregenen. Maar gelukkig zitten we droog. Hartelijk nemen we afscheid en bedanken Emmie voor de gastvrije ontvangst en sobat Kees voor zijn mooie, waarheidsgetrouwe verhalen. We zullen er een mooi verslag van maken.

Door marianne

Op bezoek bij een veteraan van Het Amsterdamse Bataljon.

Op dinsdag 16 januari bezochten wij sobat **Chris Peelen (2-7RI)** in Almere. Chris Peelen was onze oudste deelnemer aan de reünie in september 2013. Hij had ons laten weten dat hij graag wilde dat wij bij hem langskwamen, omdat hij voor ons heel interessante documentatie en foto's over de Tijgerbrigade had. Nadat wij uit Hoofddorp vertrokken na onze visite aan Cees de Wit, gingen we door de stromende regen naar Almere. Ook hier wachtte ons een warm welkom.

Mevrouw Jantine Peelen verwelkomde ons in hun ruime appartement. "Nee, de jassen hangen wij zelf op hoor. Dat hoeft u niet te doen. Wat een prachtig ruim appartement heeft u! Wat groot." Mevrouw Peelen vertelt dat zij binnen afzienbare tijd het appartement verwisselen voor een appartement waarbij interne verzorging is. "Tot nu toe hebben we het met de hulp van de kinderen prima weten te redden, maar nu wordt het tijd om ons meer te laten verwennen." Al keuvelend duikt Marianne samen met mevrouw Jantine Peelen de keuken in om voor een kopje thee te zorgen. Ondertussen zit Joop al in een boeiend gesprek met sobat Chris Peelen. Sobat Chris Peelen is geboren op 17 augustus 1920, dus hij behoort bij de 'sterken'.

"Ik wilde mij aanmelden bij de **KMA in Breda**," vertelt sobat Chris.

"Mijn moeder was nogal een beetje 'uniformengek' en wilde zo graag dat ik militair zou worden. Ik vond het ook wel goed, maar opleiding in 1939 ging niet meer door. Waarschijnlijk wist de regering toen al dat het mis zou gaan in Nederland. Dan moet je afwachten. Ik nam een tijdelijk baantje aan bij één van de grootste bankinstellingen destijds, de Nederlandse Handels Maatschappij. Ik zat er nog maar nauwelijks en zag de een na de andere vertrekken omdat ze voor de dienstplicht opgeroepen waren.

Nadat ik van de HBS kwam werd ik voor mijn nummer opgeroepen om in dienst te gaan. Wij werden gebracht naar **Haarlem**. Kennelijk waren alle kazernes daar allemaal vol, want wij werden met 800 man in een gesloten bollenloods aan de Leidsevaart geplaatst. Vanwege mijn schoolopleiding, **HBS b**, kreeg ik meteen een **onderofficiersopleiding**.

Het was in 1939/1940 een heel erg strenge winter. In een groot grasveld achter de loods moesten latrines worden getimmerd. We moesten diepe greppels graven en er werden hokjes met een plank opgezet. De achterkanten waren open. Daar moesten wij met de billen bloot. Het waaide dus lekker door. Als er dan met die kou ineens een wind opstak zag je ze ineens allemaal 'oepls!' opspringen.

Ik had van mijn schoonzuster, want ik had een oudere broer, een sigarettenkoker gekregen, ik rookte zo nu en dan een beetje, en wat gebeurt er natuurlijk? Op een moment suprême gleed die in de gleuf en dreef naar de afvoer. Ik kon hem nog net op het nippertje pakken. Ik heb ik weet niet hoeveel keer mijn handen later gewassen.

We deden regelmatig oefeningen in de waterleidingduinen. Op een gegeven moment had één of andere grapjas ontdekt dat je ook kon oefenen op het Bloemendaalse strand bij de zee. Eén van de commandanten, die heette **Slotenmaker- de Bruïne**. Hij had bij ons de bijnaam **Blotenmaker - de Schuine**, hij was er zo trots op dat hij scherpschutter was. We hadden er ook eentje bij in dienst, een zekere **Reinders**, die praatte zo vreselijk ordinair. Echt plat Amsterdams he. Slotenmaker-de Bruïne ergerde zich daar zo vreselijk aan. Enfin, tijdens die oefening op het strand hadden ze een soort eilandje gemaakt en er een doelwit, ik dacht een schaap of een hond, opgetekend. Daar moesten we op schieten. Op een gegeven moment was Reinders dus ook aan de beurt om te schieten en in zijn bekende taal zei die ineens: "Ik sie er de klote fan." Toen zei Slotenmaker- de Bruïne die ook een lolletje wilde maken, : "Dan heb je nog betere ogen dan ik!"

Ik ben geboren Amsterdammer. Mijn vader was Amsterdammer, maar mijn moeder was Groningse. Mijn vader was oorspronkelijk diamantslijper. Het was in die tijd zo, ze verdienden heel goed, maar waren ook vaak werkeloos. Hij is toen uit dat vak gestapt en in het verzekeringsvak terecht gekomen.

Ik was een nakomertje. Ik had een broer die dertien jaar ouder was en een zuster die elf jaar ouder was. Mijn broer woonde in destijds in Breda en daar heb ik voor het eerst ondergedoken gezeten.

Ik ben heel bevoorrecht geweest om te kunnen studeren. Veel van de jongens van 2-7RI konden dat niet. Wij gingen destijds met de **Boissevain naar Indië**. Maar dat konden de meeste Amsterdammers niet zeggan, die maakten er van "**Bossievan**."

De Nederlandse Handels Maatschappij had een spaarregeling getroffen voor mensen die niet meer aanwezig waren, net als ik en mensen die naar Indië waren gestuurd. In de oorlog vond ik zo af en toe een envelop in de brievenbus met honderd gulden erin. Ik heb nooit zeker geweten wie die brachten, maar ik vermoed dat het van de ondergrondse vandaan kwam. Ik weet wel dat mijn vader in die tijd meteen ons postbakje heeft laten veranderen en er gauw een slot op heeft laten zetten.

Boven op de gemeenschappelijke zolder, notabene waar 1 verdieping lager een **NSB-er**, een goede, onder woonde, hadden we met wetenschap van hem een gat gemaakt naar de zolder net boven het boodschappenliftje. een ruimte waar wapens en blaadjes lagen. Niemand kon daarbij, want waar je met de trap naar boven zou moeten, was helemaal dichtgemetseld. Je zag niets van die ruimte en we konden er niet anders bij komen dan met een boodschappenliftje. Een dappere buurvrouw ging met een lege kinderwagen weg en kwam met de kinderwagen vol met wapens weer terug. Die wapens werden verstopt op zolder. De burens naast ons op de trap wisten als ze het liftje hoorden gaan, daar gaat weer 'wat' naar boven.

"Hoe kwam u in het verzet terecht." " Ja, daar zit ik nou zelf ook over na te denken," peinst sobat Peelen. " Dat moet door **Karelte Pompman** zijn gekomen. Hij woonde in diezelfde straat en liep altijd met een wapen op zak. Toen kwam ik hem weer een keer tegen en waarschuwde hem: Karel jongen, doe dat toch niet zo.

Op een gegeven moment kwam ik hem weer tegen en toen zei hij: " ik heb zo'n kiespijn." Ik wist wel een goede tandarts, daar was ik zelf ook wel eens geweest. Ik met Karelte, hij werd altijd Karelte genoemd, mee naar boven, drie hoog was dat. Er was een grote wachtkamer, daar zaten een stuk of zeven mensen, iedereen wist wel wie er aan de beurt was, maar Karelte zat natuurlijk weer met zijn pistool te spelen en op een gegeven moment liet die het uit zijn handen vallen en lag het op de grond. Je wist nooit wat voor mensen daar zaten. Dus ik zeg: Karelte, we zijn hier al geweest bij de tandarts! En wij weg!

Later moest ik toch ook een wapen halen. Bij een oud dienstkameraad van me. We lopen naar huis, ik denk dat het 1943 was en wat gebeurt er nou? Het huis waar ik naar toe moest, was een paar honderd meter af van de gevangenis in de Havenstraat. Ik kwam teruglopen met nog iemand, die ook zijn wapen had gehaald, werden we aangehouden door de SS. Twee. Die zei: "Jullie moeten meekomen! We hadden de wapens nog bij ons. Ze dachten zeker, dat komt straks nog wel op het bureau. Op dat moment komt er een grote militaire colonne Duitse auto's langs.

Ik geef die andere man een seintje: probeer er zo tussendoor te lopen. Want die auto's reden allemaal op een bepaalde afstand van elkaar natuurlijk. Daar gingen we. Ik heb geloof ik wel 400 meter achterelkaar hard doorgelopen zonder één keer te stoppen. Maar waar moesten we naar toe? Ik kon niet meer naar mijn eigen huis natuurlijk. Daar was al eens meer aangebeld. Mijn vader zei dan altijd : Ja maar die jongens is meerderjarig, die is hier niet meer. Ik ben doorgelopen richting stadion, daar waren huizen met een stenen stoep die ben ik opgelopen en heb willekeurig ergens aangebeld . Kennelijk was het iemand die gelijk doorhad hoe de situatie was. Hij zei: Onmiddellijk meekomen. Die had een trap naar boven tot de bovenste verdieping en dan kon je zo op het dak komen. Ik denk dat ik minstens een half uur daar op het dak heb gezeten! Ik kon me niet voorstellen dat ze me ooit zouden kunnen vinden. Ik had me altijd voorgenomen dat als ze me zouden pakken dan schiet ik eerst! Daar had ik wel voor gezorgd.

Joop vraagt of Chris Peelen wel wist wat voor risico's hij toen nam. "Ja hoor, daar waren we wel oud genoeg voor. Er zaten veel van ons uit de buurt bij. Ze hadden allemaal bijnamen. Want wij Amsterdammers geven iedereen een bijnaam. Na de oorlog zijn we altijd nog met elkaar omgegaan. Het zijn altijd onze vrienden geweest. We hebben daar nou niets meer van over. Tja, dat is als je zo oud wordt.

Vanuit het verzet ben ik bij de **Binnenlandse Strijdkrachten** terecht gekomen en ben daarna in dienst gegaan en vervolgens naar

Nederlands-Indië. Mijn baas heeft al die tijd door **25 gulden** in de maand op 'n rekening gestort. Weer terug uit Indie, kon ik weer bij de N.H.M., de Nederlandse

Handels Maatschappij terecht. Ik kreeg de uitbetaling als ik twee jaar achter elkaar bij hen kwam werken. In augustus 1948 keerde ik terug naar Nederland en leerde mijn vrouw Jantine kennen. Ik herinner mij **de blauwe jurk** heel goed die zij aanhad. Die stond haar heel mooi. De aandacht was wederzijds. We hebben twee jaar verkering gehad voordat wij in 1950 trouwden en we hebben vijf jaar moeten wachten voor we een huis kregen.

We woonden bij mijn ouders in. Maar wij konden ons mooi inrichten van het geld van de bank. Het zal 1800 a 2000 gulden zijn geweest of meer. Mijn broer, registeraccount, attendeerde mij erop dat ik nog recht op rente had over dat bedrag. Mag ik even vangen? Het was in die tijd heel moeilijk om aan spullen te komen, want er was nog niet veel.

Ik was in Indië onderofficier. Maar ik ben nog wel eens een keer gedegradeerd hoor, want ik had een bepaalde commandant, waarvan ik zei: "als ik die vent nog eens keer tegen kom dan ram ik hem nog in elkaar!" Joop, met een zelfde ervaring, zegt: "En als ik die van mij nog eens een keertje tegen kom, dan ram ik hem nog in elkaar! Ik heb hem helaas nooit meer gezien." "Nee, ik ook niet," valt Chris Peelen Joop bij.

Toen de oorlog was afgelopen heb ik mij gemeld als oorlogsvrijwilliger. Ik werd ingedeeld bij het **Amsterdamse bataljon 2-7RI**, dat was in de **Oranje van Nassaukazerne**. Verdere opleiding kregen we in een kazerne op de Veluwe en vandaar uit ben ik naar Engeland gegaan in februari 1946 en vandaar uit naar Nederlands- Indië. In Engeland, Aldershot, kregen we eerst andere wapens".

"Toen hij in dienst ging wat ze kregen voor kleren!" zegt mevrouw Peelen. "Ik heb nooit een nieuw uniform gehad", vertelt Chris Peelen zelf verder. "Net als 2-6RI, die hadden ook niets. Ja **Schoen Kapot!** Wij waren het **zingende bataljon**. De jongens die zo goed konden zingen. We kregen ook zangles". Ha, Marianne weet dat, want zij heeft het zangboekje geschreven door Louis Noiret! "Ja, dat klopt", zegt Chris Peelen. "Als we in Haarlem met de troep uit marcheren gingen zongen we over Marjolein en de troep die uit marcheren gaat. Chris en Jantine Peelen dragen het hele lied zo uit het hoofd op.

*Toen ik ooit in dienst was geweest,
staat mij een mooie herinnering voor de geest
vlak bij de kazerne was een klein café
daar was het hele regiment mesjokke mee
want de dochter van de kastelein, die hele mooie Madelein
bracht elk soldatenhart op hol en 's avonds was het
cafeetje vol.*

*Je kocht er met plezier je borrel en je bier
Ze fluisterde dan zacht: Kom straks maar even hier*

*Oh Madeleintje met je blonde haren, oh Madelein
je bent een openbaring
ik verga van liefde en van smart, kom eens aan mijn soldatenhart.
(da's niet van steen)*

*Oh lieveling oh lekker ding, je berooft me van mijn verstand.
wil jij voor eeuwig zijn mijn commandant (in 't ledikant)
Lieveling, wil jij de mijne zijn, oh Madelein, oh Madelein, oh Madelein*

*Als de troep uit marcheren gaat,
en Madelein in de deuropening staat,
en dan gaan alle koppen naar een kant,
tot ergernis van onze sectiecommandant
„Hoe dikwijls heb ik het al gezegd,
houd sodebillen die koppen recht.“
En als hij het dan niet houden kon,
slingerde hij ze allemaal op de bon.
Ze kregen het volle pond, acht dagen zeker rond,
hij zei: ik geef je een schop voor je kont.*

*Oh Madeleintje met je blonde haren, oh Madelein
je bent een openbaring
ik verga van liefde en van smart, kom eens aan mijn soldatenhart.
(da's niet van steen)*

*Oh lieveling oh lekker ding, je berooft me van mijn verstand.
wil jij voor eeuwig zijn mijn commandant (in 't ledikant)
Lieveling, wil jij de mijne zijn, oh Madelein, oh Madelein, oh Madelein*

“Ik heb jullie het verhaal nog niet verteld van toen we een keer op oefening waren in Indië”, gaat sobat Chris verder, “en na afloop gingen we met drietonnens weer terug naar de basis. Ik zat in de tweede wagen want als commandant moest ik dus naast de chauffeur zitten. Op een gegeven moment rijdt uitgesproken onze drietonner op een mijn. Dat ding ontplofte en al die scherven vlogen in de rondte. Degene die aan de verkeerde kant zaten werden geraakt door al die scherven. We hadden ook zo’n klein ziekenverplegertje, hij heette Benny Mulder, die zat met een pincet al die scherven te verwijderen. Er was er eentje bij die iedere keer als Benny een scherf bij hem verwijderde een grote vloek riep. Ja, er waren mooie figuren bij hoor”.

We praten verder over de reünie, het samengaan tot een ‘grote Tijgerbrigade’ reünie, we bekijken de vele onderscheidingen, oorkondes en familiefoto’s en het blijft maar regenen. Wij hebben daar niets van. Die regen. Wij zitten heel gezellig te praten, maar het wordt gaandeweg wel donker. Tijd om naar huis te gaan. Ondanks de hoge leeftijd hebben meneer en mevrouw Peelen nog genoeg animo over. Ze willen niet dat wij al weggaan. Maar wij hebben onze tijd al overdaan. We nemen hartelijk afscheid met een gevoel dat we een familiebezoek hebben gehad. We zwaaien nog een keer en gaan dan door de stromende regen naar huis.

door Marianne

Sobat L.Ch.Lorié , 2-7 RI

Tot het einde toe zelfstandig, de regie in eigen hand houdend, is rustig ingeslapen mijn lieve man, onze vader, mijn schoonvader en onze opa
Leonard Christiaan Lorié,

-Leo-

's Gravenhage, 12 maart 1918

Naarden, 9 februari 2014

Lieve Pap, dank voor uw onvoorwaardelijke liefde en zorg voor mama.

Overeenkomstig zijn wens heeft de crematieplechtigheid
In besloten kring plaatsgevonden.

Corr.adres. P.W. Lorié, Esiaan 54, 1404 EJ Bussum.

Door het secretariaat is een schrijven met woorden van troost naar de nabestaanden gestuurd. Een bedankkaart namens de nabestaanden is door het secretariaat ontvangen.

Antoon van der Linden (Toon) Sgt, Staf Cie , 2-6 RI
Partner van Bert Geerts
29 januari 1922 - 22 januari 2014

Houdoe en bedankt

*Sterven doe je niet ineens,
Maar af en toe een beetje.
En al die beetjes die je stierf,
't is vreemd, maar die vergeet je.
Het is je dikwijls zelf ontgaan,
je zegt ik ben wat moe.
Maar op een keer dan ben je,
aan je laatste beetje toe.*

Ja, zo is het leven. Tot mijn groot verdriet heb ik afscheid moeten nemen van mijn Toon. Na een lange vriendschap van meer dan 50 jaar samen lief en leed te hebben gedeeld, is dit zeer moeilijk. Van Toon hoefde het niet meer, hij was helemaal op (91) We hebben hem een eervol en waardig afscheid gegeven. Zijn wens was altijd niet te veel poespas. We hebben geen kaarten verstuurd. Wel een advertentie in de krant. (met deze een afdruk hiervan)

Hartelijke groeten
Bert.

Corr.adres: Ridderstraat 58, 4902 AB Oosterhout.

Naar partner Bert is een lieve brief met troostende woorden gestuurd.

Mevrouw Irène van Hooijdonk- Spruijt,
geboren 17 november 1928 en overleden 22 februari 2014

Wij ontvingen het droeve bericht dat Irene van Hooijdonk-Spruijt, echtgenote van 2-6RI veteraan en **oud-bestuurslid Ad van Hooijdonk**, op 26 februari 2014 is overleden.

Wij bezochten Ad en Irène verleden jaar nog in hun appartement in Bergen op Zoom. Na een heel moeilijke tijd op het laatst van haar leven maakt Irène nu weer deel uit van de Irène-band en is bij haar broers, vader, moeder en bij Miquel en Vlindertje.

Op uitnodiging van de familie waren wij vrijdag 28 februari 2014 in **Bergen op Zoom** aanwezig bij de zeer indrukwekkende en liefdevolle crematieplechtigheid. Samen met een grote afvaardiging van **VOMI-Noord Brabant** brachten wij mede namens **2-6RI** een laatste groet bij de kist.

Joop en Marianne

Op 28 februari op bezoek bij de weer verhuisde Sobat de Nijs.

Omdat wij, zoals u van ons gewend bent, meerdere bezoeken op een dag proberen te maken, hadden wij in overleg met Marijke, onze coördinator nazorg overlegd om na de crematieplechtigheid van Irene van Hooijdonk in Bergen op Zoom, door te rijden naar sobat **Adam de Nijs (2-6RI)**.

Onlangs bezochten wij hem nog in **Nieuw Vossenmeer**. Hij heeft sindsdien snel na elkaar drie herseninfarcten gehad en is in heel korte tijd voor de derde keer verhuisd. Dit keer naar een verzorgingshuis in **Bergen op Zoom**. We hadden in overleg met zijn dochter **Lia Verkuyde Nijs**, afgesproken dat wij een verrassingsbezoek hadden ingelast. "Alles is goed. Heel fijn zelfs, maar niet tussen 12.30uur en 14.00uur.

Dan wordt er gegeten en daar wordt streng de hand aan gehouden” . Niets vermoedend zat sobat Adam Nijs op zijn kamer in zijn stoeltje voor het raam. Zichtbaar blij verrast met onze binnenkomst. Ondanks hij steeds slechter ziet en daarvoor een button met slechtziend op zijn trui heeft, herkende hij ons vrijwel meteen. Een hartelijke begroeting met drie dikke klapzoeven van Marianne volgde. Het welbekende snoepertje kwam goed terecht. “Hij snoept zo ontzettend graag” , had zijn dochter Lia verteld.

“Hoe het gaat? Nou niet zo best he. Ik heb er niet veel zin meer in. Ik mag niets, daarnet ben ik nog gevallen. Ik mag niet uit mijn stoel, maar ja, je bent een Tijger hè, toch even wat pakken. Bam, daar lag ik. Overall moet ik toestemming voor krijgen. Het moet iedere keer beoordeeld worden wat ik mag en kan. Zekerheid voor alles. Dat begrijp ik wel, maar jawe waren eens toch van die stoere jongens”. Marianne is ondertussen op haar hurken naast sobat de Nijs gaan zitten, ze aait hem over zijn knie terwijl hij zo zit te vertellen. Joop heeft een stoel gepakt en kijkt bemoedigend toe. “Ha”, zegt Marianne, “wie van de sobats kan er nu zeggen dat de voorzitter zo heerlijk heeft zitten ‘ knietjevrijen’ met hem. Alleen u toch?” Een grote lach komt op het gezicht van sobat Adam.

We hebben het nog over ons vorige bezoek, waarbij we zo lekker saampjes soep hebben gegeten.

We vertellen waarom we zo'n verrassingsbezoek konden doen.

“Ach, is de vrouw van Ad van Hooijdonk overleden? Dat is moeilijk. We bellen elkaar nog wel eens, maar dit wist ik niet”.

Sobat de Nijs wil graag nog iets vertellen. “ Weet jij nog, Marianne, dat er eens een stukje in een van de boekjes heeft gestaan waarin Ad van Hooijdonk vertelt over een brief die moest worden weggebracht en hij dat samen met nog een persoon heeft gedaan, alleen zich die persoon niet meer kon herinneren. Nou, ik wel. Het is heel simpel, die persoon dat was ik!” vertelt sobat Adam glunderend.

“ Hoera weer een mysterie opgelost”, roept Marianne. “Dat is leuk voor sobat Ad als hij straks in April/Mei het boekje leest! Ik zet het verhaal erin hoor”. Sobat de Nijs glundert nu nog meer!

Ha fijn, om hem weer te zien stralen. We babbelen nog een tijdje verder met hem en zienderogen geniet hij van het bezoek. “Dat neemt niet weg dat het voor mij wel genoeg is zo”, zegt hij. “Maar ik ga toch weer mij best doen om er weer bovenop te krabbelen”. Drie dikke klapzoenen krijgt sobat Adam de Nijs van Marianne bij het afscheid. Joop zegt: “ Ik ben trots op u”, en geeft Adam de Nijs bemoedigend een schouderklopje. Maar wel heel voorzichtig!

door Marianne

(Hieronder het ‘voorval’ dat sobat de Nijs aanhaalde, destijds ingezonden door sobat Ad van Hooijdonk)

De witte vlag door Sgt Ad van Hooijdonk, 4-2-6 RI.

“Er vallen bij het klimmen van de jaren steeds grotere gaten in mijn geheugen, maar dat zal met de meeste van ons wel het geval zijn. Zo herinner ik mij bv. wel dat er enkele malen een wapenstilstand is geweest, maar niet meer precies wanneer en waar. Dat de tegenpartij zich daar overigens weinig van aantrok, weet ik daar in tegen weer goed. Tijdens zo’n periode, ik vermoed dat we met de 4^e compagnie toen in Dadapajam gelegerd waren, moest er een brief van kolonel van Langen worden overgebracht naar het vijandelijk kamp, bestemd voor de territoriaal commandant van T.N.I. Het hoofdkwartier had in haar onnoemelijke wijsheid bedacht , dat zulks diende te geschieden door een onderofficier en een soldaat. Dat mijn hersens vijftig jaar geleden al bepaalde ongerechtigheden vertoonden, moge blijken uit het feit dat ik me voor die klus ‘vrijwillig’ meldde. Een onzer soldaten (de Nijs *red.*) deed dat evenzo. En daar gingen we dan stappen met als enige bewapening een witte enveloppe en een witte vlag. Niks door greppels of bosrand, nee demonstratief samen midden over de weg, kilometers lang. Aanvankelijk had ik het gevoel op voetbalschoenen met dopjes te lopen, maar het zullen de uiteinden van mijn zenuwen wel zijn geweest die in mijn voetzolen.

Zogenaamd keken we recht vooruit, maar probeerden met uiterste inspanning van onze ogen de zijkanten van de weg in de gaten te houden, elk moment er op verdacht dat ze uit de struiken tevoorschijn

zouden springen. Zo zonder een enkel bewapening, zelfs geen handgranaat, heb je het gevoel poedelnaakt mee te lopen in een modeshow. We zweetten peentjes en dat had waarschijnlijk niet alleen te maken met de bekende koperen ploert. Ik herinner me ook nog dat we praktisch geen woord hebben gewisseld. Kennelijk waren we beiden totaal in onze individuele gedachten verstrikt en wilden we gelijktijdig ook optimaal uitluisteren.

Eindelijk kregen we ons doel in zicht. In een soort kleine vallei liep de weg naar beneden, om daarna in een steile helling naar boven te gaan. Vanuit dit punt hadden we, in de ons achterliggende patrouilles, vaak vuur ontvangen. Omhoogkijkend ontwaarden we een mitrailleur die uitdagend boven de borstwering uit stak. Onze vlag staken we nog verder omhoog.....Nog steeds had zich niets bewogen en was de stilte zo intens, zoals dat alleen in de tropen maar kan zijn. En dan plotseling, terwijl de helling opklauterden, stonden ze rondom ons. Out of the blue met geweren in de aanslag. Ze dirigeerden ons naar een wachtlokaaltje, wat was opgetrokken uit kleine boomstammetjes. Van het zelfde materiaal stonden er twee banken binnen, waarop ons gewezen werd plaats te nemen. Dat huisje zie ik nog voor me. Aan de wand tegenover ons hingen een tiental, alle soorten, geweren in een rek. Er hing zelfs een jungle-karabijntje tussen, net als bij ons (Stip) Willy van der Gouw er een had. Links en rechts van ons nam een wacht plaats, met het geweer op de knieën. Door de open deur zagen we buiten een pelopper op een motortje springen (een rode Eysink) en de enveloppe in zijn zak steken. Dan reed hij knetterend het binnenland in.

Het lange wachten begon en we voelden ons behoorlijk opgelaten in deze, toch wel bizarre situatie. Hebben wij getracht een gesprek aan te knopen met die lui? Hebben we iets gedronken? We moeten een behoorlijk droge keel hebben gehad en niet alleen van de dorst. Hadden we überhaupt wel een veldfles bij? Ik graaf naarstig in mijn herinnering, maar vind geen antwoorden. Na een eindeloze tijd kwam het rooie motortje weer aanspetteren en ik kreeg een nieuwe enveloppe. Einde van de visite. Maar de spanning steeg. Nu moesten wij hen onze kwetsbare ruggen gaan toewenden. Er moest maar een onstuimige jonge pelopper achter die mitrailleur springen..... Op eieren zakten we de helling af in de wetenschap dat we in het schootveld een ideaal doelwit vormden. Eindelijk boven weet ik nog dat ik dacht: "niet de pas versnellen en vooral niet omkijken, gun ze dat niet". En het bleek mogelijk te zijn om 'm te knippen en tegelijkertijd een stukje waardigheid op te houden. Pas na een kromming van de weg moest de ontspanning zijn opgetreden. Hier houdt ook mijn herinnering abrupt op.

Ad van Hoojdonk. 4-2-6RI

Voorschriften voor de witte vlag (van origineel document)

Commando Nederlandsche troepen te SEMARANG Mededeling	Pimpinan Tentara Belanda di SEMARANG Makloemat
<p>1. De Nederlandsche militairen nemen aan, dat de Indonesiers op de hoogte zijn van het gebruik, hetwelk over de geheele wereld wordt gevolgd, dat</p> <p style="text-align: center;">de WITTE VLAG</p> <p>alleen wordt gebezigd door:</p> <ul style="list-style-type: none">a. parlementairs, dan wel doorb. personen die zich wenschen over te geven <p>II. Daarom deelt de Commandant van de Nederlandsche Troepen te SEMARANG het volgende mede:</p> <p>1. Indonesiers, die zich met een WITTE VLAG langswegen, of door het terrein bewegen, moeten dezen op</p> <p>DUIDELIJK ZICHTBARE wijze met zich medevoeren.</p> <p>2. Bij nadering van Nederlandsche militairen, dan wel zich bevindend in de nabijheid van de Nederlandsche opstellingen zullen de Indonesiers, die de WITTE VLAG voeren, door zwaaien met die vlag en door roepen de aandacht van de Nederlandsche militairen trachten te trekken</p> <p>3. Indonesiers, die de WITTE VLAG voeren zijn gehouden stipt de bevelen op te volgen van de Nederlandsche militairen, waarmede zij in contact komen.</p> <p>Gewapend zijnde, zullen zij onmiddellijk de wapens op den grond neerleggen, wanneer hun dit door woorden of gebaren door de Nederlandsche militairen wordt gelast.</p> <p>4. Indien de door Nederlandsche militairen gegeven bevelen niet stipt worden opgevolgd, zal op de betrokken Indonesiers worden geschoten</p>	<p>1. Militier Belanda berpendapat orang Indonesia telah menge-tahoei adat isti'adat jang dipelihara di seantero doenia, ja-itoe bahwa</p> <p style="text-align: center;">BENDERA POETIH</p> <p>hanja dipakai oleh:</p> <ul style="list-style-type: none">a. pemitjara-pemitjara atau olehb. orang, jang hendak menjerahkan diri. <p>II. Maka Pemimpin Tentera Belanda di SEMARANG me- makloemkan sebagai berikoet:</p> <p>1. Orang Indonesia, jang bergerak di djalan-djalan atau menoe-roes tanah lapang dengan membawa soeatoe BENDERA POETIH haroes membawa bendera itoe SETJARA TJOEATJA (Tampak dar djaoeh).</p> <p>2. Apabila militer Belanda mendekat atau djikalau mereka telah berdekat-dekat dengan kedoedoekan Belanda, orang Indonesia jang membawa BENDERA POETIH itoe, haroes mengali militer Belanda dengan melimbai bendera itoe dan dengan berseroe.</p> <p>3. Orang Indonesia jang membawa BENDERA POETIH haroes toeroet dengan teliti perintah-perintah militer Belanda jang berhoeboengan dengan mereka. Djikalau mereka bersendjata, mereka haroes Meletakkan sendjata itoe di ..tah dengan segera, djikalau itoe diperin-tahkannya dengan perkata'an dengan tanda-tanda oleh militer Belanda itoe.</p> <p>4. Djikalau perintah-perintah militer Belanda itoe tidak ditoe-roet dengan teliti orang Indonesia jang bersangoetang akan ditembaki.</p>

5. De Nederlansche militairen nemen aan, dat Indonesiers, die de WITTE VLAG voeren en zich bij hunne nadering verwijderen, daardoor blijk geven niet met hen in contact te willen komen en kennelijk misbruik wenschen te maken van de WITTE VLAG.

Daarom zullen Nederlandsche militairen het vuur openen op Indonesiers, die, al hebben zij een WITTE VLAG bij zich, zich bij nadering van de Nederlansche militairen verwijderen.

6. Het vorenstaande is aan alle Nederlandsche militairen aan het SEMARANG-front bekend.

De Commandant van de Nederlansche Troepen
te
S E M A R A N G
D.R.A. VAN LANGEN - KOLONEL.

5. Mileter Belanda berpendapat bahwa orang Indonesia jang membawa BENDERA POETIH akan tetapi medjaoehkan diri apabila militr Belanda itoe mendekatinja dengan melakoekan diri demikian menjatakan kehendaknja tidak akan berhoehoengan dengan mereka, maka itoe njatalah mereka hendak mepergoenakan BENDERA POETIH setjara keroh kerang. Dari sebab itoe mileter Belanda akan menembaki orang Indonesia, jang, meskipoen mereka membawa satoe BENDERA POETIH, mendjaoehkan diri apabila militer Belanda men dekat.

6. Boenji makloemat ini telah diketahoei semoen mileter Belanda di garis perang SEMARANG.

Pemimpin Tentara Belanda
di
S E M A R A N G
D.R.A. VAN LANGEN - KOLONEL

document uit archief Marianne Pragt

Dwars door de Zeeuwse wateren

Op 28 februari hadden wij nog een derde afspraak. Dit maal een heel andere richting uit dan wij in het algemeen gewend zijn. **Breskens!** U weet wel, het veer van Vlissingen naar Breskens wat iedere keer uit de vaart moest worden genomen als het harder waaide dan een storm in een glas water. Vanaf **Bergen op Zoom** terug naar Rotterdam met een tussenstop in Breskens, gaan we langs bij **sobat Jan v.d. Plasse, 2-7 RI (87)**. We gaan door de **Westerscheldetunnel** die er nu bij is gekomen. Wat een prachtige tunnel is dat geworden, maar lang....! Erg lang. Marianne vond het na een paar kilometer wel genoeg, maar moest toch de volle **6,6 kilometer** uitzitten eer er weer licht gloorde aan de andere kant van de tunnel. Goed dat Joop de oorlog heeft meegemaakt, zoals hij dat steeds zegt in moeilijke situaties, maar ook als grapje. Hij houdt zijn hoofd koel. We arriveerden op de minuut af op de afgesproken tijd bij het huis van sobat van der Plasse.

Hij zit als '**de enige van 2-7RI**' hier in Zeeland. "De rest zit allemaal meer richting het noorden. Aan de overkant zoals we het hier noemen. We werden met 1 compagnie Zeeuwen en Limburgers bij het **Amsterdams Bataljon ingedeeld**", vertelt sobat v.d. Plasse, "die waren niet compleet".

We zitten in de rustiek ingerichte kamer van het karakteristieke huis en kijken uit over het landelijke pleintje. "Ik ben van geboorte een **echte Zeeuw**. Ik ben in **België** geboren. Mijn vader was een Zeeuw en mijn moeder was een Belgische. We hebben eerst in België gewoond en daarna nog een paar jaar in **Frankrijk**, toen zijn mijn ouders teruggekomen naar Nederland waar ze een paar jaar in **Eindhoven** hebben gewoond. Vervolgens zijn ze naar deze kanten afgezakt. Ik woon nu hier 61 jaar". Joop vraagt: "en u bent nu 62?"

"Tja ja. Nee ik ben nu 87". "U ziet er nog jong uit!" "Ja, maar dat is de buitenkant he", zegt v.d. Plasse. "Je moet niet denken dat het allemaal probleemloos is hoor, want dat is het niet". Marianne begrijpt dat heel goed. "Vijfentwintig jaar terug dan sprong ik nog over de tafel, maar nou kruip ik er onderdoor! Het heeft allemaal al te lang geduurd. Het hoeft voor mij niet meer hoor. 't Is genoeg". "U bent alleen?" "Ja, ja". De tranen lopen ineens over de wangen bij sobat v.d. Plasse. "Sorry", zegt sobat v.d. Plasse. We begrijpen hem. We zien wel meer tranen.

Jan v.d. Plasse herstelt zich. “ Het is nog maar een jaar geleden dat ik mijn vrouw verloor. We waren 59 jaar getrouwd. ’t Is niet dat ik verlang naar de dag dat het over is, maar ja, je bent alleen hè. Ik heb drie kinderen waarvan er twee in Frankrijk zitten. Ik heb kleinkinderen en ook al achterkleinkinderen. Mijn zoon, die in Frankrijk zit, die komt me nog wel eens halen en dan ben ik daar weer een paar maanden en dan brengen ze me weer terug. Ik ging der altijd al heen hoor, naar Frankrijk, maar dat rijden er heen doe ik zelf niet meer. Mijn dochter, een van de twee, die woont ook in Frankrijk, maar die zit weer helemaal aan de andere kant. Die zit bij de **Verenigde Naties**, daar in **Genève**. En dan heb ik nog een dochter hier in Breskens. Wat dat betreft heb ik het niet slecht getroffen hoor. Maar ja, als er over gevraagd wordt, dan schiet je toch ineens even vol. Nu is het weer goed.

Ik heb gelukkig ook nog goeie vrienden en een goede maat. **Jan Koch**”. “ Ha, die is ook van 2-7RI”, zegt Marianne. “Zeker, we bellen elkaar regelmatig en ik ben pas nog op zijn verjaardag geweest. Hij werd negentig. Ik ben er een paar dagen geweest. Ze hebben me gehaald en weer teruggebracht”. Ook dat weet Marianne. Zij belde met sobat Koch om hem te feliciteren met zijn negentigste verjaardag. “Klopt het dat u beiden al vrienden bent vanaf het begin?” “ Ja, vanaf 1945! Toen zijn we in dienst gekomen in **Almelo**, in de **van Schaffelaarkazerne**, sedert die tijd zijn we altijd samen gebleven. Verder is er niemand meer van 2-7RI waarmee ik contact heb. Ja, laatst is **Sjaak v.d. Akker** gestorven. Hij was ook een maatje van 2-7RI. Daar had ik ook altijd nog contact mee. **Kees Jansen** is ook overleden. **Jan de Leys**, die woonde in Catzand. Hij is ook al enkele jaren geleden overleden. Die zijn allemaal al weggevallen. We zaten met zo’n honderd man Zeeuwen en Limburgers samen, maar daar zijn er al zoveel van weg. Ik zou er geen meer kennen die aan deze kant van het water er nog zijn van 2-7RI”.

Marianne pakt haar **Tijgermap** met de ledenlijst erbij en noemt de namen op van de 2-7RI-ers die erop staan. Joop zegt: “ 2-7RI, de Amsterdammers, die konden goed zingen”. “ Ja, want wij kregen zangles van **Noiret**.(zie *onderschrift red.*) De zangles was verplicht en daar kregen we dat boekje voor. Reünies zijn moeilijk voor ons hier. Eerst hadden we de reünies in **Amsterdam**, maar de kazerne werd verkocht. Toen moesten we naar **de Harskamp** op de Veluwe, maar dan moest ik hier ’s morgens om 6uur weg en dan was ik pas om half twaalf in de Harskamp. Ik moest **6 keer overstappen**. Dat werd me te veel. Dat deed ik niet meer. Je zit ook met de boot hier, als je de aansluiting op de terugweg mis, dan kon je vanuit **Vlissingen** niet meer over. Zat je 5 kilometer van je deur vandaan en dan kon je er niet meer naar toe”.

We vertellen sobat Jan v.d. Plasse dat hij gerust met een vriend die autorijdt naar de Tijgerbrigade reünie kan komen. Geen probleem, leuk juist.

“Ik was **OVW-er**”, gaat v.d. Plasse verder. “Dat was zo in die tijd. We hadden hier de bevrijding meegemaakt. Er stond niets meer overeind. Dus wat had je nog. Wij werden hier in **1944** al bevrijd. Ik was toen 17 jaar. Ik was schooljongen. Mijn idee was naar **Indië** gaan en daar blijven. Dat had ik al heel vroeg in mijn hoofd. Ik dacht dat is mijn kans. Door mijn vader, die graanhandelaar was, kreeg ik in Indië ook vrienden. Dat ging zo van: mijn zoon zit in Indië. Oh waar dan? Nou in **Semarang**. Hé, daar woont mijn zuster. Daar moet je zoon maar eens langs gaan. Zo kreeg ik een brief met een adres van **familie Pietersen** waar ik maar eens heen moest gaan. Ik ben daar zo’n anderhalf jaar heengegaan. Zij drongen er op aan om in Indië te blijven toen we tegen de tijd aanliepen dat we moest demobiliseren. Er was er nog ene bij Pietersen, uit **Viissingen** kwam hij. **Solomé** (niet van 2-6RI) die demobiliseerde voor ons en die bleef in Indië. Die is dan naar een onderneming gestuurd, die heeft nog een dag geleefd en dan eh.....”.

Sobat Jan v.d. Plasse maakt een gebaar van de keel doorsnijden. Het was gedaan. “En toen zei Jan: Ik ben liever een **levende Jan** dan een **dooie Jan** hoor. Ik ga naar huis. Was dat niet voorgevallen dan had ik er geleven. Met dat gedonder ben je maar zo gauw mogelijk weg natuurlijk.

Ik heb er nog in het ziekenhuis gelegen. Het **St. Elisabeth**. Niet door verwonding of malaria maar ik heb een **aneurysma** in mijn been gekregen. Daar ben ik aan geopereerd. Ik was hier in 1944 bij de bevrijding gewond geraakt. Die aneurysma is een gevolg geweest van die verwonding. Uiteindelijk heb ik er een klapvoet aan overgehouden”.

Marianne vraagt hoe het kwam dat sobat Jan v.d. Plasse gewond raakte bij de **bevrijding**. “Nou, dat is niet zo moeilijk”, zegt Jan v.d. Plasse een beetje verbaasd. “We kregen **artillerievuur** en dan stopte het en dan kwamen de vliegtuigen. Die **duikbommenwerpers** kwamen dan. Toen de **Duitsers** aan het terugtrekken waren hebben ze hier de boel helemaal plat gegooid. Het was namelijk zo, **Antwerpen** was al bevrijd.

Die toevoer voor de **Amerikanen** en **Engelsen** en zo, dat moest allemaal vanuit Frankrijk komen, maar daarvoor moesten ze de **Scheldemonde** hebben en hier bleven die Duitsers zitten. **Zuid Walcheren** dat stond onder water. Vandaar dat we voortdurend onder artillerievuur lagen. Zo kwam je wel vol aan de bak. We hebben hier meer dan **250 doden gehad**. Dat ik gewond raakte was een samenloop van omstandigheden. Mijn vader was van het **Rode Kruis**. Die werd geroepen want er was 's nachts artillerievuur gekomen en er waren doden en gewonden. Mijn vader ging daar heen en ik zei, ik ga mee. Dan kan ik u misschien helpen. En toen is het gebeurd. Het **granaatvuur** is over mij heen gegaan. Ik lag tegen een **muur**. Ik kon zo mijn hand in die **granaatput** leggen. Het is allemaal zo over mij heen gegaan. Ik was aan mijn been gewond en mijn **horloge** zat plat! Anders had ik niks. Alleen dat ene been. Uiteindelijk ben ik daar begin december aan geopereerd. Ik was van hier naar **Groede** gebracht, daar werden de gewonden heen gebracht, ook de Duitsers. We lagen daar totdat de **Canadezen** kwamen. Er is toen een dag wapenstilstand geweest en kwamen de Canadezen met ambulances de gewonden die niet konden lopen ophalen, die werden afgevoerd. Dus daar was ik ook bij. Toen hebben ze me naar **Ijzendijk** gebracht, waar tussen de boerderijen de tenten stonden. Achter die tenten stond de artillerie”.

“Toen zat u er weer tussenin”, constateert Marianne. “Ja, 's nachts zijn we weer vervoerd naar **Sluiskil** naar het ziekenhuis wat al bomvol zat. De gangen en alles lag allemaal al vol. Met een pontje werden we gebracht van **Gentenaar** naar **Terneuzen** en kwamen aan de andere kant bij **Klein Casino** terecht. Daar werd ik er bij gezet. Maar tot overmaat van ramp kreeg ik er ook nog difterie bij. Dus ik mocht niet weg. Ik werd overgebracht naar **Hulst**, daar was een afdeling voor besmettelijke ziekten. Alle gewonden, die besmettelijke ziekten hadden opgelopen, werden daarheen gebracht. Daar heb ik dan een hele tijd gelegen. Toen de difterie gezezen was werd ik weer teruggebracht naar Sluiskil, naar het ziekenhuis en daar ben ik geopereerd. Ik was toen rond kerst weer terug. Thuis. Ik was 6 oktober gewond geraakt!”

“U heeft zo **uw portie** ook wel gehad zo”. Zeggen Joop en Marianne.

Marianne zegt: “en dan toch aanmelden voor Indië!”

“Ja stom hè, maar ik had dat nou eenmaal in mijn kop zitten. Dat moest! Mijn ouders waren er niet voor. Dat kon ook niet anders. Ik had me gemeld. Ze wisten er niets van. Dus ik kwam op een goeie dag thuis en er stond op de schoorsteen een **brief** van het **Ministerie van Oorlog**. Ja, ik had het al door natuurlijk”.

“Wat heb je nou gedaan?!” “Tja, ik heb me gemeld voor Indië dus eh “
“Ja, dat had je niet moeten doen, maar ik teken er niet voor!” zei mijn moeder. “Maar mijn vader, dat was nogal een militair en die zei: Nou, ik teken wel hoor. As die **nou niet** gaat, dan mot die **straks toch**.”

Toen wij weggingen, terug uit **Indonesië**, kwamen daar toch nog troepentransportschepen aan van deze kanten. Die kwamen aan en wij gingen weg. Die hadden **pijn in der buik** hoor, toen die aankwamen. De **tweede politionele actie** was toen al begonnen en zij hadden ook van die verhalen gehoord. Wij mochten niet eerder weg voordat die politionele actie afgelopen was. Ja, **2-6RI** was toen al weg! Maar we hebben niet meer meegedaan aan de 2^e politionele actie. Wij zijn dus in **consignatie** gegaan. Wij zaten toen in **Batavia** in het transitkamp **Mr.Cornelis**. Daar moesten we wachten. Het kon natuurlijk nog zijn dat we alsnog ingezet moesten worden als het nodig was . We hadden geen dienst meer, maar moesten daar wel blijven. Ja en toen waren we in augustus weer terug he.

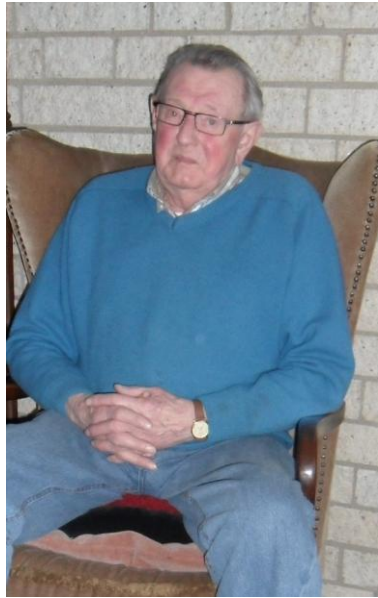
In **Nederland** heb ik nog een opleiding gekregen in **Ermelo** toen ik mij had gemeld. Ik werd ingedeeld bij de **infanterie**. 't Was allemaal infanterie. We waren allemaal gelijk. Degene die al eerder opgeroepen waren en waar wij later bij ingedeeld werden, die hadden wel aparte opleidingen gehad, maar bij ons was gewoon de tijd gekort. Er zat een **reorganisatie** in 2-7 RI, want 2-7 was een **zwaar infanteriebataljon** en die anderen waren een lichtinfanteriebataljon. Die zware infanterie bataljons dat hield in dat ze zware mortieren hadden , dat ze brens hadden en carriers en mijnensecties en pioniers. Wij zaten bij de **pioniers**. Wij waren overal als eerste bij als pioniers zijnde. Wij liepen met een **mijndetectortje** van 18 kilo op je rug en zo'n **koptelefoon** op en je hoorde dan niks. Als je iemand zag duiken, dan dook je ook maar". We halen meteen het verhaal van 2-6RI mijnenruimer **Koos de Ruijter** die met een bom (gedemonteerd) op zijn schouder zo terug naar de troep liep op en de bom zo op grond gooide. Met als direct gevolg consternatie alom natuurlijk. (*Sepatoe Roesak Dec.2010*)

Ja ja, de'r gebeurde nog wel eens wat hoor. Je hoorde niks als we beschoten waren. De infanterie liep zo schuin achter je en als je zag dat die doken, dook je gewoon mee. Nu is dat heel anders, dat kan je niet meer met elkaar vergelijken, al die moderne techniek.

Bij ons begonnen ze met die **trekbommen**, nou hebben ze die **bermbommen**. Tegenwoordig hebben ze meer materiaal. Die trekbommen zetten ze met z'n kont in de grond en dan een ontsteker erop met een touw eraan. Als wij dan in buurt kwamen, gaven ze een ruk aan dat touw en dan had je de poppen aan het dansen. Wij moesten die dingen **onschadelijk** maken. We hebben wel eens op zo'n touw gelegen en aan de andere kant lagen ze er maar aan te trekken. Hahahaha. Maar voordat er dan 1 een mes heeft....dat houd je niet voor mogelijk. Dat duurt dan wel een eeuw.

Hoe ik bij de mijnen terecht kwam? Gewoon, ik werd daarbij ingedeeld. Wij waren van de ondersteuning. De **mijnenvegers**. Met mij is het gelukkig goed afgelopen.

Ik vertrok vanuit **Engeland, South Heampton**, met de **Boissevain**, nadat ik eerst bij **Wokingham, Reading** in een **transitkamp** heb gezeten. De landingstroepen hadden daarin gezeten. Er stonden allemaal van die **nissenhutten**. We kregen daar onze tropenuitrusting. Een broek zus en een jasje zo, ja dat was allemaal verschillend. Helmen en geweren kregen we van gesneuvelden. 't Waren allemaal oude geweren die wij kregen. Ik had een **Lee Enfield** als geweer. En een **Winchester** heb ik ook nog gehad. Op het laatst had ik een **sten**. Wij noemden dat een **'fietspomp'**. Die schoten als ze niet moesten schieten en als ze moesten schieten, dan schoten ze niet. Heel onbetrouwbaar! En **het eten** was heel heel **slecht**. We hebben gewoon **honger** gehad. Er was ook niet veel natuurlijk. Maar het was niet allemaal kommer en kwel hoor. We hebben ook best leuke dingen meegemaakt.

De eerste maal dat wij in **Semarang** waren , we kwamen op **22 april 1946** 's morgens in Semarang aan, het was **Paaszaterdag**. We moesten van boord af zo langs die netten in de landingsboten, want we konden daar niet de haven in. Dat ging vanaf de ree. Wat een land. Wat wisten wij er van af. Je kon je er geen voorstelling van maken. We keken onze ogen uit. We werden op die vrachtwagens geladen en dan rijd je dwars door de stad, zo door naar **de Karreweg**. Daar stond die lege **ambachtsschool**. Bedden waren er niet. Dus het was op een dekentje op de betonnen vloer en met je kop op je ransel. Wij hadden geen veldbedden hoor.

Die eerste dag 's avonds moesten er wachten worden uitgezet natuurlijk. Ik heb daar ook een keer buiten die kazerne gestaan. Je deed buiten de kazernemuren **de wacht**. Nou en dan sta je daar. Van al die geluiden daar wist niet je niks van en je staat daar met een spuit in je hand en je hoort overal wat. Op een gegeven moment schiet er een hond voor m'n voeten. Ik schrok me rot! Dan hei je ook nog van die **Tokeh's**, van die hagadissen, die kruipen zo langs die goten en langs de muren en dan je sta je daar en op een gegeven moment hoorde ik :TOKEH TOKEH boven m'n kop en ja, je haren staan rechtop hoor!

En natuurlijk de **vuurvliegjes!** Man oh man, al die lichtjes en dan dacht je, daar lopen ze. Daar komen ze. Ja dat was allemaal in het begin. Je kent het niet en je wist niets. We waren daar gewoon neergegoid en zoek het maar uit jongens.

Als je van wacht kwam dan kwam je in je slaappleaats en dan moest je je **geweer ontgrendelen**. De patronen eruit halen. En toen kwam **Adri Moeilijkers** die kwam ergens van **Walcheren** vandaan, die kwam ook van wacht af en die ontgrendelde zijn geweer en hield die omhoog gericht en dan werd die slagpen ontspannen, maar der zat nog een patroon in. **Een knal**. Toen zegt die verbaasd: " Goh, der zit der nog een in de kamer. Hij schoot de **pannen van het dak** af. Daar heb ik zo mee gelachen met die vent. Maar voor het zelfde geld houdt die zijn geweer zo recht vooruit, kon ik het niet meer navertellen hoor. Er zijn **veel ongelukken** gebeurd hoor, ook bij ons. Tijdens wacht moesten we plat gaan liggen in het gras achter op het terrein van de ambachtsschool. Dat was afgezet met prikkeldraad. Daar lagen we dan met zijn drieën. Ik lag in het midden met twee makkers achter me. **Jan Koch** en **soldaat Kaas** en ik zei de gek. Kaas , gvd schiet niet he! Kaas was zo'n **zenuwpees** en ik lag in de punt en die twee anderen lagen schuin achter mij. Er lag een hoop lege conservenblikken, want de keuken was vlak in de buurt. Er vlogen ook wel eens honden door. Tjonge jonge, ik heb hem echt geknepen daar. **Jan Koch** en ik waren altijd samen. Altijd. Er moesten een paar van de pioniers een opleiding **EHBO** gaan volgen. Jan Koch werd aangewezen en ik werd aangewezen. Dus wij een EHBO-cursus volgen. Jan Koch die is daar in Indië nog **doof** geworden aan 1 kant. Die liep naast een brencarrier en die reed op **een mijn**. Jan kreeg die klap en was gelijk doof.

We hebben toen ook nog een keer gehad dat de stad Semarang werd aangevallen door **ploppers**. Dat was een panische toestand hoor".

Marianne vraagt aan sobat v.d. Plasse of we het dan hebben over **augustus 1946**. "Ja ja, dat klopt. De **aanvallen bij Kalibanteng**. Ja, maar daar zaten ze op drie plekken in de stad. Daar vielen ze met bosjes. Ze zaten heel dichtbij, tot op wel **150 meter**. Een **schreeuwende massa** met bamboestokken en de hele rotzooi. Wij schreeuwden net zo hard terug. Toen gingen de kouwe rillingen over je rug hoor. Dat zijn van die dingen. Het was echt een vreselijke toestand. Toen is de '**Kortenaer**' gekomen en die heeft ondersteuning gegeven vanaf zee. En de '**Jan van Gaal**' heeft ons toen gered. Die gaven een dot vuur af die mannen! Zonder hen hadden we het zeker niet gered. En we hadden een **vliegtuig**, dat werd door de vijand neergehaald. In vlammen opgegaan met de gehele bemanning.

Bij **2-13RI**, die daar ook zaten, was het ook paniek hoor. We moesten de stellingen in dus we konden de anderen niet ondersteunen. Het maakte niet uit wie je was, Rode Kruisman of wat dan ook, alles moest er naar toe. Ja, dat was toen echt paniek.

Oh, weet je, er is nog iets wat ik nooit vergeet. Ik werd in Semarang 20 jaar. Voor mijn **verjaardag** had ik een mooie nieuwe **portefeuille** uit Nederland opgestuurd gekregen. We gaan 's avonds naar de Bios, ik wil betalen en mijn nieuwe portefeuille is **gerold!!**

Nu we het over de bios hebben. De avond voor de 2^e politionele actie zijn we naar een geweldig mooie film geweest. Die heette heel toepasselijk : **'No time for love!'**

Tijdens de patrouilles kregen we een **veldfles** mee met warme thee. Dat was lekker tegen de dorst. We moesten een tjot op en daar kregen **Kartens** en **Leijs** ineens een straal vuur. Wij allemaal plat.

Ineens springt Leijs op en roept: " Ik ben **gewond**, ik ben gewond!" Hij voelde het bloed langs zijn benen lopen. Was het zijn veldfles die lekte!

Wij zijn niet doorgegaan naar **Salatiga** en omstreken. Wij zijn naar **Ambarawa** gegaan. Daar waren ook de gevangenenkampen. De gevangenen werden weer teruggevoegen naar Semarang. Een van de vele goede dingen die wij daar hebben gedaan". Marianne haalt aan dat ook het voedsel werd gedeeld. Ze vertelt van de kindertjes met lege blikjes aan de poort." Ja, maar daar heb ik ook **minder goede dingen** van gezien hoor. Dan stonden er van die gassies met zulke dikke buiken en die stonden van **menta makan, menta makan, toean**.

Maar als er dan voedsel bij ons overbleef, donderden ze de rotzooi **in de kibelton** en ze gaven het niet aan die kindertjes. En dan zei ik:

' Jullie hebben **veel te weinig honger** gehad. Ik heb geen honger gehad hoor, maar ik gooide het eten niet in de ton hoor. Ik vond dat verschrikkelijk. Zo erg. En dan hadden die kindertjes haast geen of helemaal geen kleding meer aan die kleine lijfjes. Gelukkig deden anderen wel het voedsel delen en daar kwamen de kindertjes niet voor niets aan de poort. Ik bedoel ermee, alleen al het feit dat je zoiets doet.

Die kindjes komen **smeken om eten**. Dan kan je eten toch niet **weggooien** in een kielbelton .En dan zelf praten dat je in de oorlog zo'n honger hebt gehad. Daar kon ik me zo kwaad om maken. Ik zal er wel op gescholden hebben ook. Dat heeft me erg **aangegrepen**".

"Nadat u terug bent gekomen uit Indonesië, bent u toen nog wel eens **teruggegaan naar Indonesië?**" "Jazeker, in 1972 . Nee, niet samen met mijn vrouw, maar helemaal alleen. Niet met andere makkers. Ik ben overal heen geweest waar ik geweest was. Het was daar nog het zelfde als toen wij weggingen, met dat verschil dat overal in de kampongs brommers stonden en er was blèrmuziek. En de mensen, ja, die hadden **geen antipathie** tegen ons. Nee, we werden goed ontvangen. Als je vertelde dat ik ben hier toen nog geweest, dan zeiden ze: **Oh, Tantara Matjang**. Verder niets.

Het is daarom **zo vervelend** wat er nu maar steeds weer gebeurt, dat **oprakelen en vingerwijzen**. Laat het rusten. **Aan beiden kanten** zijn er dingen gebeurd. En daar beginnen ze nou mee! Ik weet ook nog wel dat er bij ons jongens gesneuveld waren en dat ze met afsneden geslachtsdelen in de mond werden gevonden. Dat deden ze ook. Maar dat schrijven ze niet in de krant. Toendertijd had hier je ook **Gortzak** van de **CPN uit Amsterdam**, van de waarheid, die schreef ook maar van alles, dat we kindermoordenaars en verkrachters en al wat meer waren. Die is toen door 2-7 RI **uitgenodigd** om naar Semarang te komen en te komen kijken wat wij deden. Dat heeft die nooit gedaan. Er werd een **open ticket** voor het vliegtuig gekocht voor hem".

"Ja", zegt Marianne, "dat weet ik, want die stukken stonden in de **Tijgerkrant!**" " Ja dat klopt!" zegt Jan v.d. Plasse. " Hij kwam niet hoor. Nee. Dat durfde die niet, wel **vuiligheid zonder bewijzen** schrijven in de krant, dat durfde die wel".

Toen u terug kwam met **Johan van Oldenbarnevelt** in Nederland, wat bent u toen gaan doen? "Nou, dat was **niet veel fraais**". "U ging aan de schoffel?" " Nou ja onder andere. Je kon niet zeggen dat je hier met **open armen** werd ontvangen hoor. Je werd hier op de straat gezet en je had niks. Ik had zelfs geen jas. Die ben ik in België wezen kopen. Zo'n schone lichte regenjas. Hier was er niets.

Ik woonde ook weer bij **mijn ouders** en dat viel ook niet mee. Je bent **22 jaar** en dan denkt je moeder dat je nog **een jochie** bent. Mijn vader zat in de **graan- en vlashandel** .Hij had ook wat land en daar heb ik eerst op gewerkt. **Dorsen, wieden en maaien**, ja van alles heb ik daar gedaan. Maar dat vond ik niet zo fijn en ben daar dus uitgestapt. Ja, je was op zoek naar jezelf. Je **paste er niet meer bij**. Je maats waren weg, waar je **drie jaar lang** mee was opgetrokken. Die was je in korte tijd ineens allemaal kwijt. Alles lag hier nog hier plat. De wederopbouw was net begonnen. Dus ja, ik belde nog met Jan Koch, maar verder....nee.

Hoe vaak ik wel **gesolliciteerd** heb dat weet ik al niet meer maar 't was o.a. bij verzekeringsmaatschappijen, bij banken, bij bureaus, weet ik veel, overal. Op den duur ben ik terecht gekomen bij **de Amsterdamse - incassobank**. Daar kon ik **een tientje** in de week verdienen. Ik moest lesgeld betalen en leergeld. Ja, ik zeg tegen die directeur van der Laan, ik zeg , nou ik neem het aan, ik neem het zelfs in dank aan, maar als er morgen iets anders komt en die geeft **vijftien gulden** dan ben ik weg! Ik heb negen maanden daar op de bank gezeten. Toen wilden ze ineens dat ik bleef en wilden ze meer loon geven. Maar ik wilde weg. Toen ben ik bij een **grossierderij in rookartikelen** gaan werken. Ben ik **vertegenwoordiger** geworden. Daar ben ik tien jaar bij geweest. Veel onderweg, ook zondags. Ik was ondertussen ook getrouwd. Dan heb ik nog gewerkt voor **een firma die Belgisch bier importeerde**. Maar dat heeft ook niet lang geduurd. Een jaartje ongeveer. En toen ben ik **in de horeca** terecht gekomen. Hier in Breskens ging ik een glaasje bier drinken in een hotel-restaurant. En die baas zei, verdorie Jan, kan je niet eventjes helpen, want het zit stik stik vol en ik heb geen personeel genoeg. En zo ben ik er in gesprongen. Ik had wel linkerhanden want ik wist van geen toeten of blazen. Maar ik heb er ongeveer **40 jaar** ingezeten. De horeca. Bij een restaurant '**de Meriano**'. (*duizendjaar*). Veel buitenlandse gasten. **Koning Albert van België** kwam er ook. **Boudewijn** kwam hier met een jacht in de haven. Dan was die uitgenodigd. Die kwam hier incognito. De schipper kwam dan een diner bestellen voor zoveel personen. En dat moest aan boord gebracht worden. Dat moest ik dan doen. Met van die **witte handschoenen** aan en zo. Na de 40 jaar was het op. Klaar. Ik ben tot mijn **68e jaar** bezig geweest. **'t Was genoeg!** Ik was 't nog niet beu, maar mijn vrouw was het wel. Altijd maar alleen. Ook op feestdagen. Maar ik heb het graag gedaan. Mijn vrouw had een textiel- en handwerkwinkel.

Wat de meeste indruk heeft gemaakt in Indië? In die tijd, nou dat is makkelijk, dat was **de kameraadschap**. Je was geen kameraad meer van elkaar, je was bijna familie van elkaar. Het was allemaal 1 pot nat. Als er 1 was die niet vertrouwd was, dan kon die ander het zijn leven kosten. **Die band is er voor altijd**. Die jaren samen zijn zo intens geweest. **Dat blijft. Altijd!**

Ik heb een computer. Daar **skype** (*je spreekt dan met elkaar maar kan elkaar ook zien red.*) ik mee met mijn dochter in Genève. Dan roept ze me op en dan praten we een poos met elkaar. Dat doen we iedere dag. Met mijn kleinzoon email ik wel eens en ik stuur dan wel een mailtje terug, maar verder houd ik me er niet mee bezig. Ik ben de hele dag bezig. Het moet opgeruimd zijn. Ik doe alles zelf nog bijhouden, 1 x in de week komt er iemand om de ramen te zemen en zo.

's Morgens ga ik eerst ontbijten. Om 9 uur douchen, scheren en aankleden. Nou dan is het onderhand wel 10 uur.

Dan ga ik beneden een kopje koffie drinken, zijn we weer eindje verder. Daarna ga ik het hout voor de haard aanvullen. Iedere avond steek ik die aan, om vijf uur zo. 's Avonds zit ik daar lekker bij televisie te kijken. Gisteravond was er ook weer voetbal en ben ik zowaar in slaap gevallen (*waarschijnlijk een wedstrijd van Ajax*. Joop). Toen ik wakker werd was de tweede partij al begonnen en wist ik niet wie de eerste partij had gewonnen!" Joop praat Jan v.d. Plasse even bij over die wedstrijden.

Het wordt tijd. We nemen afscheid.

"Ik vind het heel leuk dat jullie hier zijn langsgekomen. Dat heb ik niet eerder meegemaakt. Dit is de eerste keer. Op je vraag hoe ik het vind dat 2-7RI nu bij 2-6RI en **Tijgerbrigade** zit kan ik zeggen dat ik het een goed idee vind. Ik ben enkele jaren geleden ook eens een keer benaderd door een **mevrouw van 2-6RI**. Dat was in de tent in Roermond, ik weet niet meer wat haar naam was. Ik stond daar een pilsje te drinken. Die mevrouw vroeg ook of ik eens wilde **polsen** bij de reünie van 2-7RI in de Harskamp of er belangstelling was om **samen** met 2-6RI **verder te gaan**. Ik heb dat toen naar voren gebracht, maar daar was geen interesse in. Verder heb ik er niets meer meegedaan. Ik ben sindsdien ook niet meer naar die reünie in de Harskamp geweest". "Nou", zegt Marianne, die mevrouw in Roermond **dat ben ik** dan geweest, want nu u het verhaal zo vertelt, herinner ik mij u weer". "Ja, maar dan had je nog niet van **dat witte haar** hoor!", lacht Jan v.d. Plasse. " Klopt", zeg Marianne, " ik had toen nog **stekeltjeshaar**".

We zijn ondertussen weer gaan zitten, maar nu is het toch hoog tijd om naar 'de overkant' te gaan. Sobat Jan v.d. Plasse is vief genoeg en wij kunnen ook wel blijven praten en met het kopje koffie erbij is het zo gezellig. Maar toch maken we het niet te laat. Het is een heel fijn bezoek geweest. De 'Zeeuwse stugheid' , daar hebben wij niets van gemerkt. Het was een prettig en zeer zeker een boeiend bezoek.

Terwijl we ons afvragend of we dit keer weer door de tunnel terugmoeten, zien we onderweg al weer de aanduiding TOL staan. 'Ons bin zuunig ' zeggen de Zeeuwen en wij betalen grif €5,- TOL. We duiken nogmaals die prachtige mooie tunnel in!

door Marianne

Wie was die Louis Noiret van de zangbundel voor onze soldaten?

Louis Noiret, artiestennaam van **Louis Simon Alphonse Leon Schwarz**, *Amsterdam, 7 juni 1896 - †Amsterdam, 24 april 1968) was een Nederlands zanger, pianist, tekstschrijver en componist. Hij was vanaf 1920 pianist bij het cabaretgezelschap van Jean-Louis Pisuise. Met zijn **vrouw Polly** vormde hij jarenlang een duo.

Samen hadden zij vijf kinderen. In de jaren voor de Tweede Wereldoorlog schreef hij al

composities voor anderen, zoals **Anton Beuving**, de grote man van **Ketelbinkie**. Tijdens de mobilisatietijd had Noiret groot succes met zijn creatie **Kobus Kuch uit Burgerbrug**. Bekende soldatenliedjes die hij schreef en uitvoerde waren onder andere **De jongens aan de grenzen** (ook gezongen door Kees Pruis) en **De ki-ka-kolonel**. In 1940 nam hij een door Beuving uit het Italiaans vertaald liedje op, **Kleine herdersjongen**, dat later als **Kleine jodeljongen** een hit werd voor **Manke Nelis**. **Kleine herdersjongen** werd ook nog gezongen door de **Zangeres Zonder Naam**. Noiret begon een, nog steeds bestaande, **muziekuitgeverij** in Amsterdam. De grootste ster die hij ontdekte was **Johnny Jordaan**, die in 1955 een mede door Noiret georganiseerde talentenjacht won en die het door hem geschreven nummer **Bij ons in de Jordaan** opnam. Samen met Beuving organiseerde hij ook het eerste Jordaan-festival. De teksten voor zijn Jordaanliederen waren veelal van de hand van Henvo (Henk Voogt).

(bron: *Wiki pedia*)

sobat G.J.H. (Gerrit) de Groot. Korporaal 2-6RI
*20 november 1923 - † 9 maart 2014

Aan ons is bekend gemaakt dat op 9 maart j.l. is overleden Gerrit de Groot. In het kader van onze thuisbezoeken bezochten wij al op 11 juni 2010 sobat Gerrit de Groot, na een lang ziekbed van hem, thuis op. Hoewel Gerrit de Groot ons kenbaar maakte geen voorstander te zijn van een grote Tijgerbrigade reünie was de gastvrijheid er niet minder om. We werden toen werkelijk heel hartelijk en gastvrij ontvangen. Marianne kreeg zelfs nog een heuse “de Groot” schilderij aangeboden. (Wat nu nog in haar werkkamer aan de wand prijkt). Ondanks het verschil in mening over een grote Tijgerbrigade reünie bekende sobat de Groot dat hij het wel eens was met de doelstelling om zieke en immobiele sobats thuis te bezoeken en hij het, destijds nog enigszins dunne, boekje Sepatoe Roesak heel graag las. Sobat Gerrit de Groot bezocht voorheen trouw de reünies in Weert en Breda en was, tot zolang het mogelijk was voor hem, altijd aanwezig tijdens de herdenking in Roermond. Wederom heeft 2-6RI een sobat overgedragen voor de laatste patrouille.

Door marianne

Een verlaat spoedbezoek door een verkeerd adres.

Op zijn verjaardag belde Marianne **sobat Wim van Raaij, 2-6 RI**. Ze kreeg de voicemail en sprak een verjaardagswens in met daarbij de mededeling dat zij vermoedde dat sobat Wim van Raaij samen met zijn vrouw **Giny** gezellig op pad waren. Niets was minder waar want een half uurtje nadat Marianne de telefoon had neergelegd werd Marianne teruggebeld door Mevr. Giny van Raaij. “We zijn helemaal niet op pad, want Wim is heel **erg ziek** geweest in december. Ik heb je twee keer een email gestuurd waarin ik uitleg dat het heel slecht ging met Wim en hij wilde heel graag dat je langs zou komen.

Maar we horen **niets** van je. Wel ontvangen wij allerlei mooie en leuke mails van jou, maar geen reactie op mijn mail. We hadden gedacht dat jij **meer betrokken** was bij de sobats”.

Marianne is **geschrokken**. Twee maal een mail over het hoofd zien en dan met zo'n ernstige inhoud, dat **kan niet**. Marianne probeert altijd zo snel mogelijk te reageren op alle mails. Als het dezelfde dag niet lukt, dan zeker wel de volgende dag. Marianne weet zeker dat zij geen mails heeft ontvangen van familie van Raaij. Sterker nog, ze heeft **nooit** een mail of reacties op mails ontvangen. Het is een **vreemde situatie**. “Hebt u dan wel mijn email adres goed ingevuld. Een stipje tussen Marianne en Lankhuizen wordt snel vergeten”. “Nee, het adres is goed, want ik krijg ook geen mails terug”.

Het zit Marianne niet lekker, helemaal niet! In overleg met Marijke, onze coördinator nazorg, wordt meteen **spoedoverleg** gepleegd. Marianne wil zo snel mogelijk een afspraak maken, Marijke keurt het goed. Beter gisteren dan vandaag. Zoek zelf even of je eventueel ook nog een tweede sobat kan bezoeken. Maar dit geval heeft **voorrang**.

Een afspraak is snel gemaakt en **vrijdag 28 maart** tuffen wij naar **Rotterdam**. Als Rotterdammer zijnde vroegen wij ons toch af waar de TOMTOM ons heen ging sturen want wij, Joop en Marianne, hadden geen idee waar in Rotterdam de straat is waar sobat Wim van Raaij woont.

Gaandeweg kwamen wij in een deel van Rotterdam waar we niet eerder waren geweest. Zo zie je nog eens wat van je eigen stad.

Flug parkeren en naar boven de flat in. Aangekomen op de juiste verdieping stonden **Wim en Giny van Raaij** ons al zwaaiend op te wachten in de gang bij hun appartement. We worden hartelijk ontvangen en worden snel naar de ontzettend knusse huiskamer geloodst.

“Wat zijn we **blij** dat je er bent”, zegt Giny van Raaij. Natuurlijk komt het probleem met de email ter sprake, nadat we eerst naar de gezondheid van Wim van Raaij hebben gevraagd. Marianne belooft straks even naar **de laptop** te kijken wat er precies fout gaat, maar eerst horen hoe of wat het is met sobat Wim van Raaij. Hij heeft twee keer op onze reünies een voordracht gehouden en afgelopen jaar de **“hoge pieten”** onder zijn hoede genomen.

“Ja, en na die reünie is het **helemaal mis** gegaan. Nee, het komt niet door de reünie hoor”, vertelt Wim van Raaij. “Maar daarna ging het mis. Dokters, onderzoeken, bloedprikken, nog meer dokters, ziekenhuis. Ik ben prima gezond.....maar mijn hart laat het afweten! En liet het goed afweten ook. Operaties volgden en revalidatie. Het gaat nu zover goed, dat ik niet weet hoelang het goed gaat.

Maar ik heb er vrede mee dat ik weet dat ik zo kan komen te overlijden. Ik krijg **geen pijnlijke dood**, ik zak heerlijk weg in een **diepe slaap** waaruit ik gewoon niet meer ontwaak. En weet je, dat voelt zo goed hè. Raar voor anderen, maar ik heb al een paar keer heel dicht erbij gezeten dus ik weet: het voelt zo fijn. Maar ik ben er nog. Ik heb alles geregeld. Zelf mijn eigen rouwkaart ontworpen. We kunnen er zelfs soms grapjes over maken. Tuurlijk is erg als iemand wegvalt, maar er komt bij iedereen eens een einde aan. Ik heb er rust bij. Ik leef nu zo lekker rustig en kalm joh.

We hebben ook aan jullie gedacht, want kijk eens hier”, sobat Wim pakt het boek erbij wat hij aan het lezen is, “hier is een bijdrage voor de kas, **vijftig euro**”. Daar geeft dan de verraste Marianne drie dikke klapzoeven voor!

“ Als ik ben overleden, willen we dat jullie ook erbij zijn om een toespraak te houden. Dat wil ik graag”.

Nadat we hebben uitgelegd dat wij ook eventueel een banner

kunnen neerzetten, wil Wim eerst wel even zien hoe dat eruit ziet. We pakken ons boekje van december 2013 erbij en laten het banner zien.

” Oh, dat wil ik ook wel. Dat staat er mooi bij. Dat is meteen geregeld. Ook geen zorg meer om! Zie je hoe lekker relaxed dat is?

Rustig aan, geen drukte meer. We amuseren ons best. We zijn veel thuis. Autorijden doe ik niet meer. De auto is verkocht. De kinderen komen ons nu ophalen om ergens heen te gaan. Die doen de zware boodschappen, helpen met stofzuigen en zo. Wat dat betreft zijn de kinderen zo behulpzaam. Het is gewoon als een warme deken zoals die zich inzetten voor ons. De reünie bezoeken is voor ons afgedaan. Dat lukt niet meer. We gaan nog wel hier vlakbij boodschapjes doen op ons gemak. Maar dat is al een hele inspanning. We vermaken ons hier uitstekend.

Wat zo fijn is in deze flat waar we wonen, we hebben een heel sociaal netwerk. We houden elkaar in de gaten. Er zijn veel activiteiten beneden te doen. Ik biljart weer een beetje. Niet meer zoals vroeger, toen was ik een kei daarin. Zat in de hoogste klasse. Gaat het niet, dan zit er ik toch lekker bij. Giny gaat dan Rummikuppen, bingo, letterspelletjes en meer van dat soort spelen. Het fijne ervan is dat je zo in contact blijft met de mensen. Want mensen moeten niet alleen zitten, die moeten praten!”, vertelt Wim van Raaij.

En praten dat doen wij ook. We praten over de verkiezingen die pas zijn geweest, het verlies van de grote partijen, vooral de PvdA. De winst van de PVV en de oorzaak waardoor deze partij zo groot is geworden. Problemen in de zorg, problemen in de samenleving. We schakelen van het ene onderwerp gemakkelijk over naar het volgende.

Zo, met een heerlijke kopje koffie babbelt het lekker weg. Mevr. Giny van Raaij neemt ook fijn deel aan het gesprek en heeft ook veel inbreng. Ze praat met Marianne over de hartproblemen van sobat Wim en de verschrikkelijk onzekere tijd die dat met zich meebracht. Sobat Wim van Raaij zit zichtbaar genietend en uitermate ontspannen te vertellen over zijn bevindingen in het leven, de maatschappij en over Indië. (wij bezochten sobat Wim van Raaij (*dienst Welfare*) al eerder op de camping in Groesbeek 30 mei 2011)

Toch merken wij na een tijd dat sobat Wim wat vermoeider wordt. Hoe gezellig het ook is, wij besluiten het bezoek te beëindigen. Het is mooi geweest zo. Maar Marianne kijkt voor het afscheid toch nog even met mevr. Giny van Raaij naar de laptop. Wat blijkt: er ontbrak niet alleen het stipje in het e-mailadres maar ook de naam Marianne. Hè hè, het mysterie is opgelost. Een pak van Marianne's hart. "Maar hoe komt het dan dat de post wel bezorgd wordt", vraag Giny van Raaij. "Er is iemand met het adres Lankhuizen@gmail.com. Die heeft alle mailtjes

aan mij ontvangen. Jammer dat diegene niet even de post terug stuurde met de mededeling dat de post niet voor hem/haar bestemd was. Maar ja dat heb je met de gewone post ook. Mensen gooien net zo makkelijk post van de vorige bewoners of verkeerde bezorgde post weg. Weer zo'n klein dingetje waaruit blijkt dat de maatschappij zo erg verloedert".

En nu gaan we echt weg voor we weer een heel gesprek beginnen! We nemen heel hartelijk afscheid van Giny en Wim van Raaij. Marianne raadt sobat Wim aan nu lekker een poosje te gaan rusten.

"Ja dat doe ik zeker wel hoor".

Drie klapzoeven van Marianne, een handdruk en schouderklop van Joop (en drie zoenen voor Giny) en daar gaan we. Uitgezwaaid door die twee fijne mensen, stappen we naar de lift. Zwaaien nog een keer terug en zoeven dan naar beneden. De lenteson weer in. Wat een fijn bezoek en wat een heerlijk weer!

Door Marianne

De Kantinewagen door Wim van Raaij.

Toen wij begin 1946 de Engelse paratroepers aflost en al hun materiaal overnamen, was er ook een kantinewagen van het merk "Fordson" bij die heel goed van pas kwam en door de mannen van de **dienst Welfare** opgeknapt werd. Wie waren die mannen en vrouwen van de dienst Welfare?

Kapitein Brands en **mevrouw Schnepfanger** gaven leiding aan een groep mensen, die voortkwamen uit verschillende onderdelen, o.a. ook van 2-6 RI. Van 2-6RI waren dat **Jan Bus** uit Cuyk, belast met toezicht en onderhoud van het voerwagenpark, **Jaap de Jong** uit Oosterhout, filmoperator, **Henk Slechtenkamp** uit Breda, algemene dienst, **Wim van Raaij** uit Tilburg, later uit Rotterdam, chauffeur filmwagen en later van de kantinewagen. Dan was er ook nog de voor velen die hem gekend hebben **sergeant Jan van Asselberg** uit 's Hertogenbosch, organist van de **Sint Jan**, zoals hij beweerde. Een gezellig mens waar velen die hem gekend hebben nog vaak aan terug zullen denken.

Het werk van de kantinewagen bestond hoofdzakelijk uit het bezoeken van de buitenposten. Wij verkochten dan koffie, chocolade, tandpasta, schoenveters en andere goedbedoelde rotzooi, hetgeen ons uit Nederland werd toegestuurd.

Toen er op verzoek van enkele jongens op de buitenposten naar andere artikelen werd gevraagd o.a. **condooms** en of ik daarvoor kon zorgen., was de boot aan. **Aalmoezeniers** en **veldpredikers** kregen er lucht van. Ja, en toen barstte de bom. Op rapport. Moest zelfs bij de **kolonel dr.A. van Langen** op het matje verschijnen. Hij veroordeelde mijn actie. Ik kwam er echter met een waarschuwing van af.

Verder waren de kantinewagens altijd present. Bij terugkeer van de troep van acties-meestal succesvolle- stond de kantinewagen klaar. Klep open, koffie gereed. Geen **highway** of **Semangat**, maar **players** en muzikje erbij. We draaiden dan het meest bekende nummer van **Glenn Miller; American Patrol**. Dan zag je de boys vaak swingend uit het veld komen.

Wanneer er een actie van grote omvang was moesten wij ons melden bij de **actiecommandant** en die bepaalde dan waar de jongens uit het terrein zouden komen, zodat wij de kantinewagen daar konden klaar zetten.

Zo gebeurde het ook bij **Soemowono**, gelegen boven **Ambarawa**. Het was een vrij grote actie met steun van vliegtuigen en artillerie. Wij meldden ons bij de actiecommandant en kregen de opdracht om nog wat te wachten. De tegenstander bleek nogal sterk en taai te zijn. Via de radio in de stafwagen konden wij dus horen hoe moeilijk de jongens het voorin hadden. Die vroegen om meer artilleriesteun, wat ze ook prompt kregen. Maar toen er steeds om meer granaten werd gevraagd, riep de actiecommandant geërgerd in de microfoon: "Zo is het wel genoeg. Wat denken jullie wel wat die granaten kosten" en hij noemde de prijs er zelfs nog bij. "**Zestig gulden per stuk.**"

Wij beleefden vele leuke en minder leuke dingen op onze tochten langs de buitenposten en acties. Zo werden wij ook gevraagd om koffie en sigaren te serveren tijdens **onderhandelingen** over bestandslinje en staakt-het-vuren, tussen Nederlandse en Indonesische afgevaardigden. Bij deze onderhandelingen waren ook de vertegenwoordigers van de **Vereinigde Naties** aanwezig.

Begin van 1947 ontving de dienst **Welfare Midden Java** vanuit Nederland een spik splinter nieuwe kantinewagen, geschonken door de stad **Enschede**. Wat een luxe. De wagen was een welkome, doch ook zeer noodzakelijke aanvulling van het kantinewagenpark,

omdat het gebied na de eerste politionele actie nogal fors was uitgebreid. De '**stad Enschede**' zo werd onze wagen gedoopt.

Onze wagen werd gestationeerd in **Salatiga** en bestreek het gebied **Salatiga-Ambarawa** tot **Soemowono -Koffiepot** en alles daaromheen. Verder was er ook een nog een kantinewagen genaamd '**de Tijgertank**', een door dienst Welfare en technische dienst van de T-Brigade tot kantinewagen omgebouwd-de **G.M.C. artillerie truck**. Een indrukwekkend voertuig.

Tijdens de eerste politionele actie werd de kantinewagen 'Stad Enschede' ingezet om de oprukkende troepen vanaf de **Gombel** richting Salatiga- Ambarawa te volgen. De eerste dag werd **Oenarang** bereikt. De volgende dag Salatiga - Ambarawa. Zoals eerder geschreven moesten wij van de kantinewagen ons tijdens acties altijd melden bij de actiecommandant. Zo'n aanmelding vond ook plaats op de tweede dag tijdens de opmars bij de splitsing Salatiga -Ambarawa gelegen bij de **Toentangbrug -Toentangcentrale**. Wij kregen de opdracht naar Salatiga te rijden. Tenslotte was de hoofdgroep richting Salatiga gegaan. En werd Ambarawa en omgeving door verkenninggroepen gezuiverd en pas veel later door troepen bezet.

Wij van de kantinewagen reden echter in plaats van Salatiga naar Ambarawa. Onbekendheid van het wegennet en slechte bewegwijzering was de oorzaak dat wij verkeerd reden. De weg naar Ambarawa was stil en verlaten. Geen militair of burger te zien. In Ambarawa aangekomen, waar werkelijk niemand en niets te zien was, hebben wij op de **Aloon Aloon** onze wagen bedrijfsklaar gemaakt. Koffie, koek, sigaretten, muziekje(American Patrol) erbij. En dan maar wachten, maar er gebeurde niets. Angst begon ons, dappere strijders van de kantinewagen, te bekruipe.

Nu wisten we wel dat we niet in Salatiga waren, maar wij dachten wij klaren deze klus hier en gaan daarna naar Salatiga.

Wij hadden een zekere mate van vrijheid van handelen. Toen er echter niets gebeurde en in de verte geweervuur klonk hebben wij, helden van de kantinewagen, alle reeds klaar staande bekers met koffie van de uitstalplank geveegd en zijn 'm gesmeerd. In volle vaart terug naar Bawen om daar de goede weg naar Salatiga te nemen.

In Salatiga kreeg de dienst Welfare een bankgebouw toegewezen van waaruit ons werk met de kantinewagen in een zeer groot gebied werd voortgezet.

In Semarang hadden wij onze Tijgerclub. In Salatiga werd al snel een gebouw gezocht en ingericht. Wij noemden het 'Het Tijgernest'. Het was daar altijd een gezellige boel. Veel bekende artiesten traden daar op, o.a. Sylvan Poons, de Spelbrekers, Truusje Koopmans en nog vele anderen. Sobats, dit is zo maar een verhaal. Ik denk dat ieder van ons ook zo maar een verhaal kan schrijven. Het leuke daarvan is, het brengt ons weer even terug in die tijd. In die tijd naarmate wij ouder worden,wij er steeds meer aan terug denken.

Door Wim van Raaij

Iedere Tijger kende Jan van Asseldonk. Dus ook u!

Jan van Asseldonk behoorde tot de **stafcompagnie van 2-6-RI** en was ten tijde dat wij in Indië waren, gelegerd in het N.I.S. gebouw aan **de Bodjong**, de hoofdstraat van **Semarang**. Als muzikaal talent kon hij niet alleen spelen en schrijven met noten, hij kon ook de pen hanteren als geen ander. Wij zijn daar met z'n allen getuige van geweest. Van zijn hand was het beroemde **Tijgerkrantje**. Er zijn sobats die ze nog allemaal hebben en dat na al die jaren (lid van de redactie was ook **kapt Broks**, met **lieve Suze**)

Van Asseldonk is met ons teruggekomen uit N.O.I. maar is waarschijnlijk al overleden voor dat de reünie`s begonnen.

Tiny van Bussel 2-6RI †

(2013) *Beste mevrouw Marianne Lankhuizen,*

Op uw mooie website over de Tijgerbrigade kwam ik bij foto nr 3 Tambour Corps de naam Jan van Asseldonk tegen. Jan van Asseldonk was de broer van mijn oma. Ik beheer het archief van de inmiddels uitgestorven Bossche tak van de familie Van Asseldonk. Van Jan heb ik o.a nog zijn zilveren naamplaatje van de Tijgerbrigade en een aantal oorkondes/medailles. Over zijn periode in Nederlands-Indie weet ik nagenoeg niets, aangezien hier nooit over gesproken werd.

De foto van het Tambour Corps ken ik nog niet. Kunt u mij daar een hoogresolutie foto van toesturen per email? Zijn er bij nog meerdere personen foto's van Jan bekend? Met vriendelijke groet, Max Ogier

Natuurlijk heeft Marianne de door Max gevraagde foto en nog twee foto's onmiddellijk opgestuurd naar Max Ogier.

Zijn er nog sobats die ook nog foto's van Jan van Asseldonk in het bezit hebben, dan wil Marianne deze graag voor Max Ogier kopiëren en daarna u het origineel weer terugsturen.

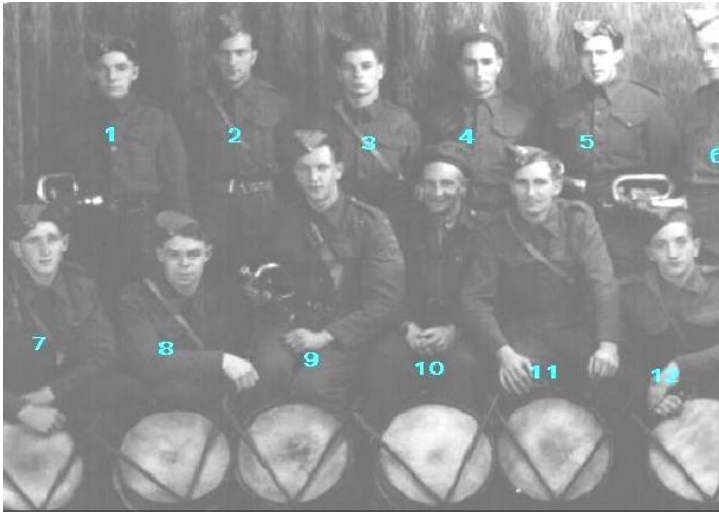
Jan van Asseldonk is geboren te 's-Hertogenbosch op 23/08/1900 en aldaar ongehuwd overleden op 15/10/1982.

De bewuste foto van de website met Jan van Asseldonk.

In de beginperiode van 2-6RI, eind 1944, begin 1945, waren er die vanuit de OD, BS e.d. zich hadden gemeld om dienst te doen bij 2-6 RI in Sittard. Onder hen bevonden zich nogal wat jongens die in het burgerleven bij een of andere muziekgezelschap hoorden, zoals een drumband, fanfare of schut. Om de tijd te doden ging men met elkaar muziek maken. Ook toen het bataljon voor verdere opleiding naar **Fournes in Frankrijk** vertrok, werden de muziekinstrumenten meegenomen. In Fournes trof men een **sergeant-instructeur, Jan van Asseldonk**, die ook verstand had van muziek. Onder zijn leiding, bijgestaan door **Frans Bruijnseels** kon men wat meer gericht gaan oefenen. Oogluikend werd toegestaan dat repetities onder diensttijd plaatsvonden, maar men moest net als iedereen in het opleidingsprogramma meedraaien. Diverse keren zijn de jongens toen uitgerukt voor een muzikale wandeling in het stadje. De bevolking stelde dat zeer op prijs.

Na de opleiding, terug in Sittard, werd het bataljon op sterkte gebracht door aanvulling van 1-6RI uit Brabant. De officiële naam werd 2-6RI en is als zodanig uitgezonden naar N.O.I. Ook de jongens van het 'corps' waren van de partij. Op **Malakka** en later ook op Java werden de muzikanten ingedeeld bij diverse cie's. Een enkele keer kwamen ze nog wel eens bij elkaar om wat te oefenen. Ook zijn ze wel eens opgetreden bij de verjaardag van de koningin tijdens een parade op de Bodjong doch hier bleef het bij. De groepsfoto is waarschijnlijk gemaakt bij een fotograaf in Sittard. Bij mijn weten zijn er in de tropen geen foto's gemaakt van de hele groep.

Tiny van Bussel 2-6RI †

Piet Willems, 2. Baars, 6. Thei Hoeijmakers 7 Jac.de Renet, 9. F.Bruijnseels,

10 Jan van Asseldonk (Sgt O.S Cie, leider korps in Fournes)

Bloedbroeders tot in de dood.

In het najaar deed ik het verzoek bij u om 4 boekjes te ontvangen van het blad voor de sobats omdat de foto van Bair Bonné, L.P. aan de Boom en P.P.H. Smeets zou geplaatst worden. Bart Poorte had me dit laten weten (met zijn eigen woorden: ik heb de foto van de 3 musketiers naar 2-6RI gestuurd). Ik kan nog steeds niet bevatten dat ik na meer dan 60 jaar deze man ontmoet heb. Het jaar daarvoor heb ik samen met mijn zus na de ceremonie gezocht naar de banner omdat deze mensen meestal op dezelfde plek zitten. Iedereen was weg. Bart Poorte vertelde die middag, 7 september 2013, dat hij 't jaar daarvoor niet was geweest vanwege ziekte van zijn vrouw. Als mijn zus en ik jullie in 2012 hadden getroffen in 't park Hattem had ik Bart Poorte niet getroffen. Wat dit toeval? Ik heb de laatste jaren dat mijn vader dood is, al vaker van dit soort 'toevalligheden' meegemaakt. Steeds vaker heb ik het gevoel dat hier meer achter zit. Een verwerkingsproces, sinds zijn dood heb ik steeds meer ontdekt uit het

verleden van Bair en Piet. (Op foto Bair Bonné links) Dit waren geen gewone vrienden, maar bloedbroeders. Uit vele gesprekken met familie en bekenden kwam zo'n sterke band tussen deze 2 mannen naar voren, dat ik het tegenwoordig zo jammer vind dat hij er niet over kon praten en wij als kinderen toen te jong waren om te begrijpen wat zich in z'n hoofd heeft afgespeeld. Ze konden mekaar niet missen. Samen konden ze de hele wereld aan. Alleen was pap geamputeerd. Eenzaamheid en schuldgevoel hebben hem al die jaren begeleid. Bair kwam uit een groot gezin. 'n Warme familie. Had zelf later 7 kinderen en toch hebben al deze mensen hem 't gemis in zijn leven nooit kunnen opvullen. Voordat hij in coma geraakte in 't ziekenhuis nam hij geen afscheid van mam en mijn zus die bij hem waren, maar zei hij: " zou Piet me na al die jaren nog kennen?" Zo diep zat het wel. Hij is na 3 weken in coma te hebben gelegen overleden. Rust voor hem. Ik ga ervan uit dat ze weer samen zijn en dat ik af en toe gebruikt word om hun verleden beter te begrijpen.

Ik was blij verrast en aangedaan met dit stukje eerbetoon aan deze helden uit het verleden. L.P. aan de Boom was bij de uitvaart van pap en vertelde dat hij zonder Bair en Piet er die dag niet bij was geweest. Aan de Boom is zwaargewond geraakt met een 'n longschot en door deze 2 op de rug mee terug genomen naar de basis. Pap is met militaire eer op 'n heel eenvoudige maar o zo mooie manier begraven.

Daar hadden een paar veteranen voor gezorgd. Met vuurfakkels en het vaandel van de tijger en kapotte schoen en niet te vergeten 'n eenzame trompettist die de last Post speelde in het 'Bergerbos' en het stuk 'mijn vriend'. Dat was kippenvel. Hij hield niet van groot vertoon maar in de eenvoud van die uitvaart zat de grootheid van Bair en Piet. Deze 2 eenvoudige jongens uit 'n klein gehucht (Reutje) bij St. Odilienberg, mogen wat mij betreft niet vergeten worden, net zo min als al die andere jonge mannen met hun eigen verhalen die misschien nooit verteld worden. Sinds het overlijden van pap zorg ik voor Piet's gedenkplek in Reutje bij het dorpskruis dat pap nog heeft laten vernieuwen voordat hij stierf. Dit is sinds 1948 Piet's plekje waar altijd bloemen staan en meestal 'n kaarsje brand. In moeilijke tijden is dit mijn plekje. Ik woon ong. 7 kilometer er vandaan maar het onderhoud van deze plek doe ik zelf. In de zomer elke twee weken en in de winter 3 tot 4 weken met de fiets. Ook nog een paar graven van familie onderhoud ik nog steeds. Iemand moet het toch doen.

Marianne, bij het ontvangen van de boekjes heb ik niet gevonden wat de eventuele kosten zijn, daarom maak ik via de ABN AMRO geld over. Ook om jullie vele en vooral fijne werk te steunen. De donatie is van harte gegund voor een hele goede zaak. Zou ik voor het boekje waarin mijn brief afgedrukt wordt nog een keer 4 exemplaren mogen ontvangen?

De eerste zaterdag in september 2014 kom ik weer naar Hattem en zal dan ook gelijk de tijger(banner) opzoeken. Hopelijk zien we mekaar daar weer en Bart Poorte natuurlijk. (bij leven en welzijn)

En als het me lukt kom ik dit jaar met Joep, de broer van Piet .P.H. Smeets als deze goed gezond blijft, en misschien mijn zus naar Vught naar de reünie. Je mag me 'n paar formulieren daarvoor opsturen. Eenmaal wil ik daarbij zijn. Tot op heden is hij nog nooit bij een herdenking geweest. Hij kon dat emotioneel niet aan. Ik heb een goed contact met hem. We wisselen regelmatig foto's en gegevens zoals het boekje Sepatoe Roesak uit. 't Zou heel fijn zijn als Bart Poorte dit jaar nog zou kunnen komen om hem met Joep in contact te brengen, aan mij zal het niet liggen om deze happening te realiseren.

Het is een lange brief geworden, maar het heeft me ook goed gedaan om de achtergrond van 2 eenvoudige Limburgse jongens eens op te schrijven. Op je vraag of je mijn brief mag afdrukken, zeggen mij zus en ik volmondig ja.

**Door Lucie Reij, Bernhardstraat 7, 6067 GX Linne.
Dochter van † Bair Bonnè, 2-6RI.**

Het leven gaat niet altijd over rozen

Na ons bezoek aan de familie van Raaij hadden we nog een bezoek afgesproken. Vrijdag 28 maart in de middag, gingen we ook nog even aan bij sobat **Koos de Ruijter (2-6R.I.)** en zijn Laurie. **Laurie de Ruijter** had een heel moeilijk begin van het jaar gehad. Haar zus met wie ze vaak op pad ging en samen kaarten maakten, **overleed** begin dit jaar in een betrekkelijk korte periode aan kanker. Laurie mist haar erg. Zelf tobt ze met haar ogen, maar ondanks dat had ze al een **flinke stapel kaarten** gemaakt. Die zullen straks weer als **prijsjes** voor de **loterij** tijdens de reünie in september beschikbaar zijn. Het zijn weer prachtige **kunstwerkjes** geworden. Via de mail had Larie gevraagd “kom je ze een keer ophalen dan?”

Vrijdag was het een mooie gelegenheid om dat op de terugweg te doen. Koos en Laurie wonen vlak bij de Rotterdamse van Brienoordbrug en bij de Rotterdamse van Ghent- marinierskazerne. Het was dus deze dag een thuiswedstrijd voor Joop en Marianne. We hadden wel even van te voren gevraagd of het uitkwam. “Natuurlijk! We zijn thuis hoor”, had Laurie gezegd.

Joviaal worden we door Koos begroet! “He, ben je der weer. Leuk. Joop, fijne gozer, leuk om jou ook weer te zien jongen. We zitten lekker aan dekoffie, jawel”. Laurie pakt meteen de tassen met kaarten. “En hier ook nog een zakje met kaarten, die zijn speciaal voor jullie. Niet voor de loterij”. Geweldig lief van je Laurie. We versturen heel wat kaarten met al die sobats. Bedankt hoor.

We hebben hier, net als bij sobat Wim van Raaij, gesprekken over van alles. Ook hoe Laurie tegenwoordig geld gaat halen. Ze moet daarvoor een eindje verder weg naar de pin-automaat. Dat moeten tegenwoordig meer mensen i.v.m. de sluiting van veel postkantoren en banken.

Laurie gaat eerst met de tram richting bank. Eenmaal daar aangekomen, kijkt ze heel goed om zich heen of er geen verdachte personen zich ophouden bij de bank. Dan gaat ze pinnen. Laat zich niet afleiden. Dat hebben ze wel eens geprobeerd maar Laurie laat niet met zich sollen. Het gepinde geld stopt ze goed weg. Ze blijft voortdurend op haar hoede. Ze let op of ze niet gevolgd wordt op weg naar de tram. Maar waar Laurie het meest op vertrouwt naast haar oplettendheid, is een scherpe schroevendraaien die zij stijf in haar hand houdt gedrukt in haar jaszak. "Of ik zal steken, weet ik niet echt zo, maar ik laat niet zomaar onze zuurverdiende centjes door een of andere klaploper stelen". Kijk, dat is nog eens moedig. Jammer dat het zo tegenwoordig moet. Maar een slimme meid is op alles voorbereid. En dat is Laurie.

Met Koos en Laurie hebben we het ook over de problemen, de verloedering, de criminaliteit en de politiek in voornamelijk Nederland. Koos zegt: "Ik heb het op geen van allen. Vroeger was de PvdA de partij van arbeiders, maar die hebben hun achterban verraaien voor de macht. Nee, die lui zijn helemaal de weg kwijt! Natuurlijk ben ik wel wezen stemmen. Want je moet je stem niet verloren laten gaan. Anders heb je geen recht om ergens op te schelden. Het is een zootje met die politiek! Maar goed, Laurie en ik hebben elkaar nog. We zijn redelijk gezond". "Alleen is Koos wat vergeetachtig", zegt Laurie. "Als ik de stofzuiger in de gang neerzet zodat hij even kan stofzuigen als ik weg ben, ruimt hij die weer ongebruikt op in kast". "Ah, Koos, je hebt last van gelegenheidsvergeetachtigheid, dat is het!", zegt Marianne. Koos knipoogt en draait argeloos weer een shaggie. Joop praat met Laurie over het oude Rotterdam. Beiden zijn opgegroeid in dezelfde buurt. Koos en Marianne luisteren fijn mee naar die herinneringen van toen. Af en toe een vraag of opmerking, maar verder is het genieten om te zien hoe die twee over straatjes, winkeltjes en steegjes praten.

Ondertussen draait Koos weer een shaggie. Genietend steekt hij de brand er weer in. Het is gezellig. Maar zoals Rotterdammers onder elkaar zeggen: er is een tijd van komen en er is een tijd van gaan. En dat laatste was jammer genoeg weer aangebroken. Heel hartelijk hebben we afscheid genomen van de sobat en zijn echtgenote en bedankt voor de kaarten. Dat was een leuke verrassing. Koos en Laurie zwaaiden ons uit en hadden voor de commissie nog een verrassing, maar dat merkten we pas de volgende dag: ze hadden via internet een donatie van € 100,- gestort op de rekening voor de sobats! Hartelijk dank!

door Marianne

Overleden sobats

2-6 RI

Sobat **Antoon van der Linden** uit Oosterhout , Sgt, staf Cie.
Geboren 29 oktober 1922 en overleden 22 januari 2014

sobat **G.J.H. (Gerrit) de Groot** uit Vught, korporaal 2-6RI .
geboren 20 november 1923 en overleden 9 maart 2014

Tijgerbrigade.

Sobat **A.H.J. Hoekstra** uit Den Helder 2-7RI
Overleden kerstmis 2012

Sobat **W.L.C. van Rosmalen** uit Ubachsberg, 4-6 RI, 4^e cie.
86 jaar, overleden 15 november 2013,

Sobat **Gerard Vos**, wachtmeester bij de C-bty ,2-2-RVA,
geboren 21 februari 1925 en overleden 25 december 2013

Sobat **P. de Groot** uit Sliedrecht, 4-6RI, 4^e cie
87 jaar, overleden 7 januari 2014

Sobat **L.Ch. Lorie** uit Naarden, 2-7 RI.
Geboren 12 maart 1918 en overleden 9 februari 2014

Wij wensen de families heel veel sterkte toe met de verwerking van het moeten loslaten. Maar ook met het vasthouden van de mooie herinneringen.

Tijgerbrigade respect tot het einde en verder

Ook overleed:

mevr. Van Biene-de Haas uit Rotterdam.
Weduwe van sobat J.C. van Biene, 2-6 RI.
Geboren 20 april 1921 en 7 januari 2014 thuis overleden

Leuk?

Zou u het ook leuk of gezellig vinden als wij in het kader van de nazorg bij u op **visite een kopje koffie** komen drinken en gezellig praten over het heden en verleden? Laat het ons weten. Bel. Schrijf. Mail. Wees niet verlegen, wij zijn het ook niet!

Hebt u hulp nodig bij **militaire nazorg**? Geef ons een seintje, wij zullen ons best voor u doen **u op de juiste weg te helpen**.

Zoekt u andere (vergeten) **sobats**? Vraag het ons. Wij hebben een enorm bestand met **heel veel adressen**.

Hebt u een **jubiläum** b.v. 60 jaar getrouwd, behaalt u een **zwemdiploma**, wint u **de hoofdprijs** in **de staatsloterij**, bereikt u een **speciale leeftijd**, wordt u **grootvader** of **overgrootvader**, laat het ons weten.

Ligt u in het **ziekenhuis**, of moet u naar het ziekenhuis voor **langere tijd**, laat het ons weten!

Kijkt u op het binnenblad kافت voor telefoonnummers, adressen en e-mailadressen.

Marianne : Secretariaat 010-4382758. of 06-25278220

Krijgt u het **antwoordapparaat**, spreek dan duidelijk naam en telefoonnummer in, wij bellen u zo snel mogelijk terug!

**Onze Tijgerbrigade reünie
is vastgesteld op**

zaterdag 27 september 2014 te Vught.

U wordt t.z.t. weer per nieuwsbrief nader geïnformeerd.

Noteert u vast deze datum in uw agenda of op de kalender?!

Wij hopen dat u hebt genoten van dit boekje Sepatoe Roesak.

Maar vergeet u het niet, dit werk voor u kan alleen blijven bestaan door uw donaties.

Reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I. T-brigade:
ABN-AMRO, rekeningnummer NL61ABNA097.21.38.021.

t.n.v reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T-Brigade.

te

Hoogvliet

Het blad van en voor de sobats 2-6 RI, T-Brigade december 2013

Website: www.sepatoeroesak.nl

Redactie en lay-out blad Sepatoe Roesak.:

Marianne Pragt-Lankhuizen, Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.

Telefoon 010-4382758 of 06-25278220

Redactionele ondersteuning:

De heer Joop Pragt.

*veteranen*instituut

Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door Nationaal Fonds voor Vrede, Vrijheid en Veteranenzorg met de middelen uit de Nationale Postcode Loterij, BankGiro Loterij en de Lotto.

Uw deelname aan deze loterijen wordt daarom van harte aanbevolen

ANNO 1944

